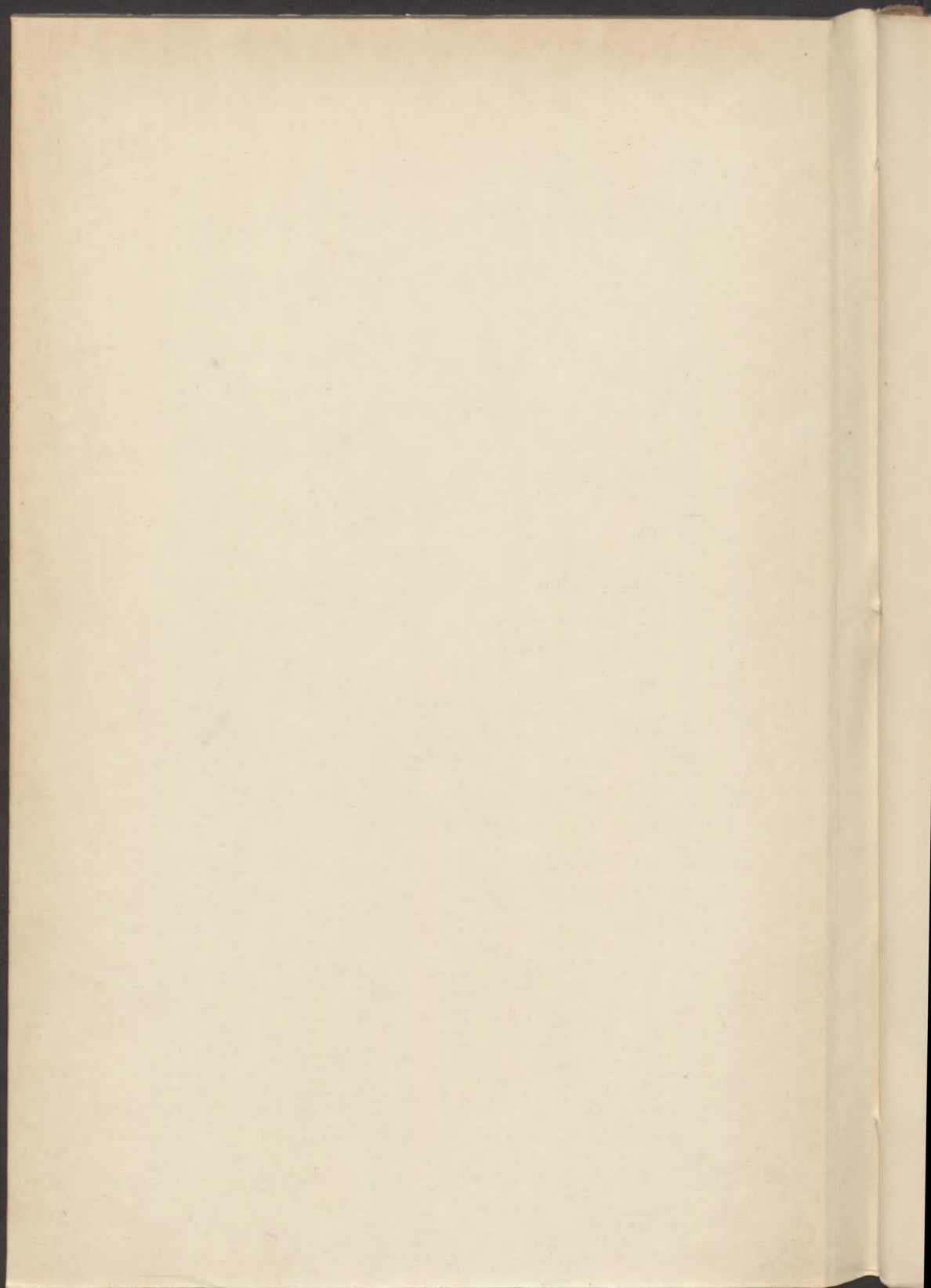
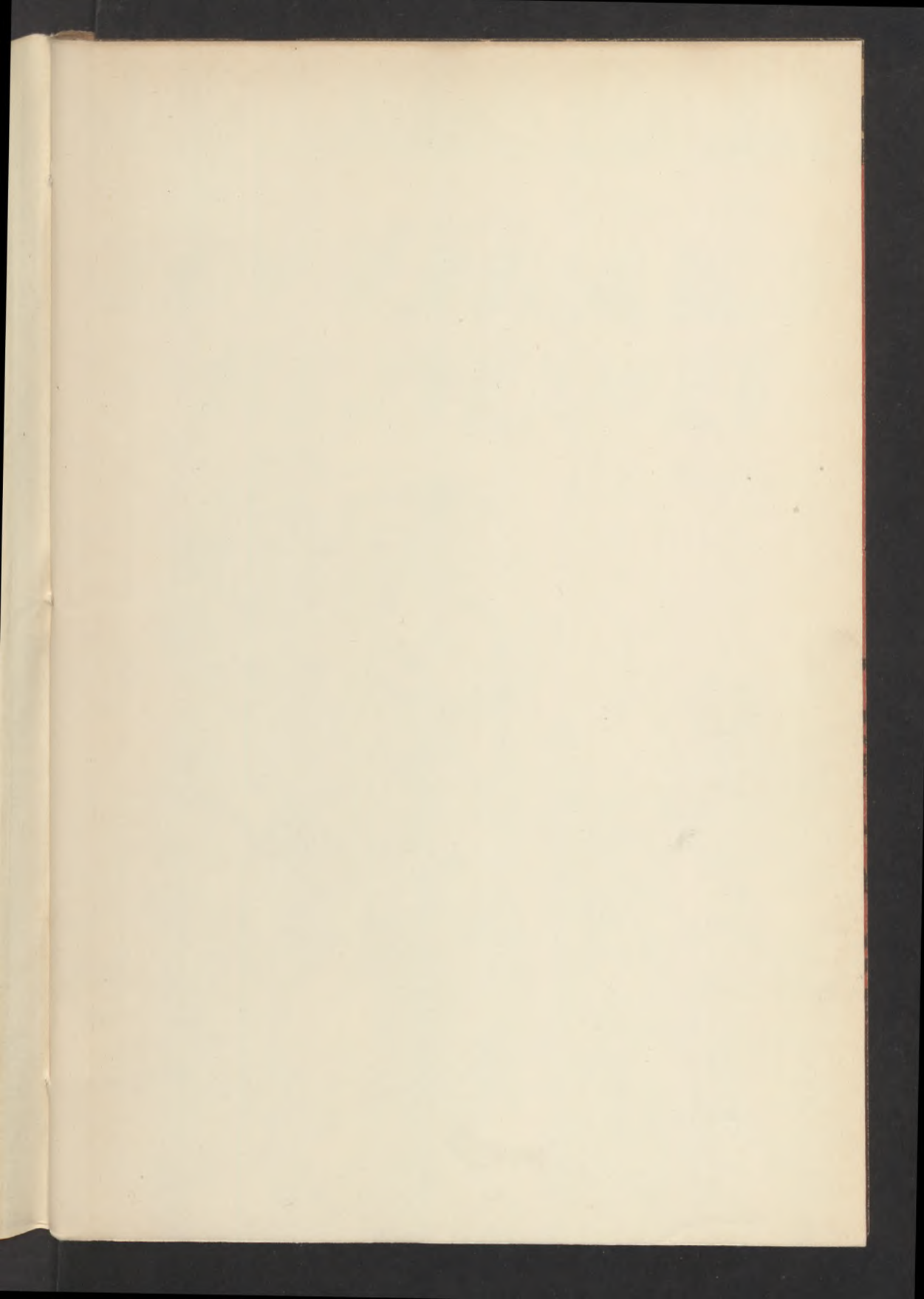
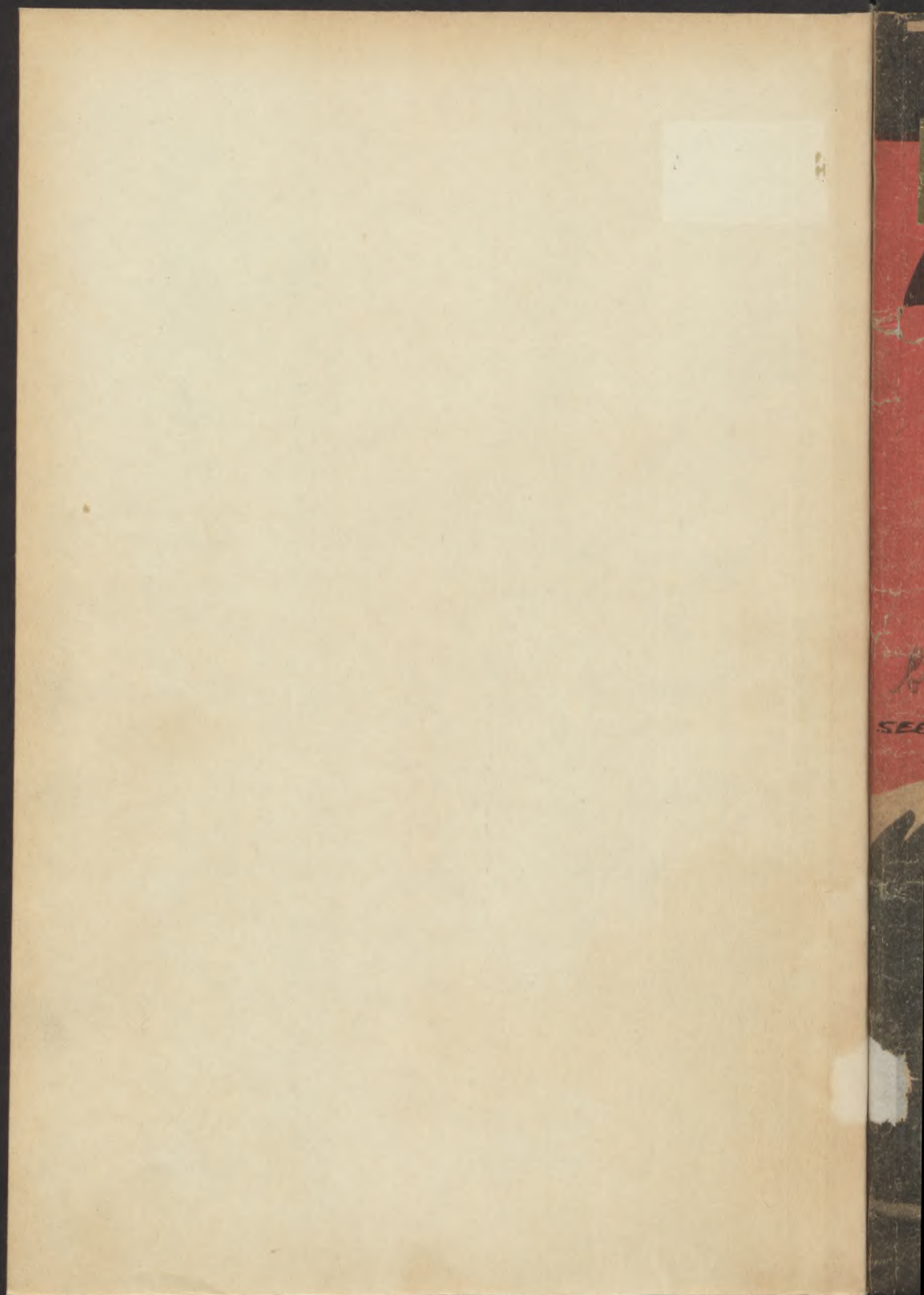

12.202/vi.42

TARKA REGÉNYTÁR

12202

VI. 42

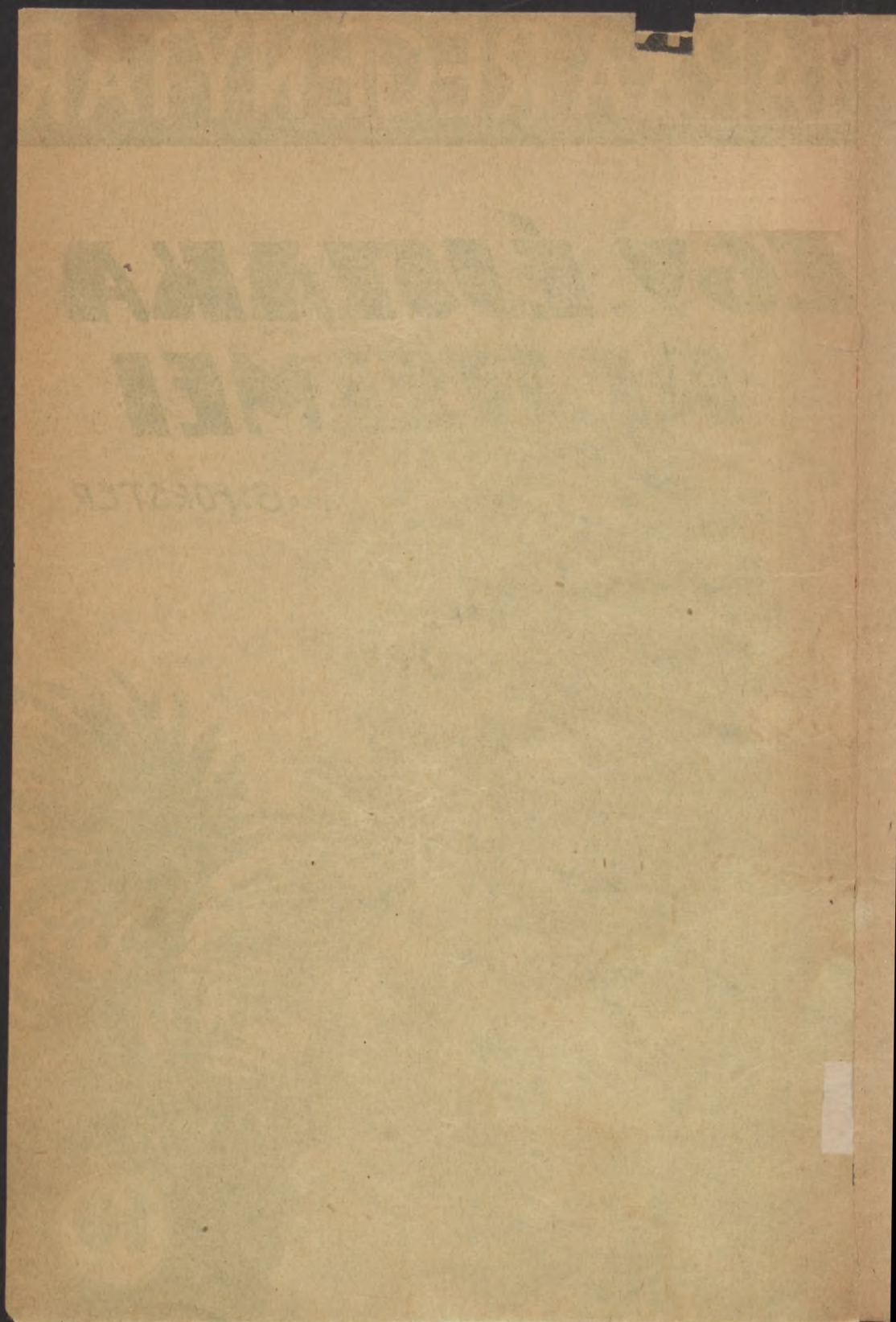
EGY ÉJSZAKA REJTELMEI

IRTA G. FORSTER

10
FILLER

TARKA REGÉNYTÁR

**EGY ÉJSZAKA
REJTELMEI**

IRTA:
G. FORSTER

VI. ÉVFOLYAM, 42. SZÁM. 1941. OKTÓBER 22.

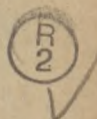
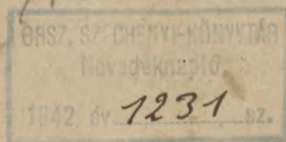
bc

Minden jog fenntartva.

Megjelenik hetenként. Előfizetési ára: egy évre 5 pengő 20 fillér.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem adunk vissza.

Szerkesztőségi fogadóórák: szerdán 5—7 között.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:

BATHORY-HUTTNER JÁNOS dr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest,
VIII., József-körút 5. sz. Tel.: 144—400.

Nyomatott a Stádium Sajtóvállalat Rt. körforgógépein.

Felelős: Győry Aladár igazgató.

ELSŐ FEJEZET.

SINGAPORE, 1941.

Az eső elállt s a szakadozva száguldó felhők mögül vigyorgó arcával kibukkant a telihold; a változást azonban csak a sűrű mybong-bokrokkal benőtt parkban lehetett észrevenni, fent a teraszon változatlanul égtek a hangulatvilágítás kék, lila és mélyvörös fényei.

James Crubbe menni készült. Megigazította nyakkendőjét, lesimította fehér szmokingjának selyemplasztrónját s hátraíntett a parkett felé, ahol egymás hegyén-hátán tolongtak a táncosok.

— Ez Singapore — mondta Igor Svalbardnak cseppet sem titkolt megvetéssel — hódítóan szép nők, kifogástalan frakkok, toronymagas árak és megállapíthatatlan előélet. Pár hónap alatt majd megismeri őket.

A Stockholm Tidningen munkatársa nevetett.

— Kicsit keserű hangulatban van, Crubbe. Nem tudom, mit szólnak otthon, ha véleménye a tudósításain is visszatükrözik.

— Fűtyülök rájuk... — vörösödött el az amerikai ujságíró — a Harvard Press Servicet különben sem kell féltetni; jobban ismerik a Távols-Keletet, mint mi ketten együttvéve. Jön?

Svalbard megrázta a fejét.

— Maradok. Tudja, csak második napja vagyok itt és szeretek ismerkedni ilyenkor. De különben is: még egy látogatást kell tennem.

— Most, éjjél előtt?

A szőke svéd nevetett.

— Régi barátság jogán megyek; Herbert Waff évfolyamtársam volt az egyetemen.

Crubbe felállt.

— Ahogy akarja. S ha valamiben megakad, ne feledje, hogy James Crubbe-re mindig számíthat. Good night...

Feltette könnyű és vakítóan fehér panamakalapját s szem-

pillantás alatt eltűnt a táncolók hátamögött. Igor Svalbard új cigarettára gyújtott és kényelmesen hátradőlt székében. Határozottan érdekelte ez a különös világ, amelybe csöppent s amely így, jazz és könnyű ale mellett, határozottan rokonszenvesnek látszott. Bár Igor Svalbard régóta élénk gyanuperrel élt minden túlzottan rokonszenves jellenséggel szemben; Singaporeről éppenséggel meg volt a véleménye még a Távol-Kelet háborús eseményeit leszámítva is.

Félóráig nézte a táncolókat, azután fizetett és lement a terrasz széles márványlépcsőin, amelyek egész a tengerpartra vezettek; megkerülte a szálló hatalmas épülettömbjét s a tulsó oldalon, a Place Victoria botanikus-kertjének mozdulatlan pálmái alatt bandukolt tovább. A tér másik oldalán még el kellett hárítania egy csomó riksakuli toladó rohamát; később azonban, a kereskedelmi kikötő bejáratától kezdve békében hagyták. Igaz, a fényárban úszó terraszok sora s a jármű-áradat is elmaradt mögötte; erre már matrózcsapszékek rőt ablakszemrei világítottak, a móló szabad oldalán meg raktárházak bádoggfödémjei csillogtak esőtől nedves lemezekkel. Az emberáradat azonban alig gyérült; pihenő hajók matrózai rajzoltak mindenfelől s a lökdösődő tömegben időnként végigvágatott egy-egy részeg emberekkel megrakott teherautó. Svalbard már első nap felfedezte ezt a különös szokást. A távolabbi rakodóktól a szállítócégek autói hozzák be a városba a munkásokat, de mire a kocsí eléri a szélső házakat, az utasokból és sofőrből egyaránt préselni lehetne a szeszt.

Jobbra, a tenger fel-felcsillanó vizén zöld, kék és sárga fények ringatóztak; alattuk néhol lámpák pislogtak s látni lehetett egy-egy harmonikázó matróz körvonalait. Svalbard arra irányította lépéseit s maga sem vette észre, közvetlenül a vízpartra jutott, ahol elhagyott csónakok pihentek a tengerbedobott dinnyehéjjak között. Ide már csak kósza foszlányokban jutott el a matrózcsárdák lármája; egyedül volt, leszámítva egy csónakot, amely messze a vizen hazatérő matrózokat cipelt valamelyik hajó felé.

Hirtelen durva káromkodás, néhány ütés tompa puffanása és elfojtott jajszó csapott hozzá egyik raktárház mögül. Olyan váratlan és valószínűtlen volt a zaj, hogy Svalbard első pillanatban valósággal megmeredt tőle; de azután felismerte a tompa puffanásokban a homokzsák jellegzetes ütésmódját s erre gondolkodás nélkül rohanni kezdett a verekedés irányába. Nem volt nehéz kitalálni, hogy valakit zaj nélkül akartak elnémítani, a fickó azonban váratlan energiával ellenszegült s talán megriasztotta támadóit annyira, hogy még lehet rajta segíteni.

Nem kellett hosszú utat tennie; amint befordult a raktárház szűk sikátorába, tüstént észrevette az alig pár lépésnyire kavargó ember-rakást; hárman szorongattak egy negyediket s abban a pillanatban, amikor Svalbard közel ért, éppen görbepengéjű maláj kés

emelkedett a magasba, hogy egyetlen döféssel, de annál alaposabban befejezze a megkezdett munkát.

Igor Svalbard Matu Yamasitól, a tokiói császári kadett-iskola mesterétől tanulta a dsiu-dsicut, igaz, hogy hosszú évekkel korábban; a helyzet láttán azonban késedelem nélkül beavatkozott a harcba. Egy fickót a gallérjánál fogva elhajított, azután elkapta a lecsapni készülő kezét; megcsavarta s hirtelen előrehajlított derekán átbillentve, hozzákente a rakodó falához. Éles ordítás jelezte a beavatkozás sikerét, azután csend lett, csak a harmadik támadó mehekülő lépései dobogtak fel ütemesen a kőkockákon.

Svalbard körülnézett; az elhajított fickó is menekült hosszú, bicegő lépésekkel, a harmadik pedig elnyúlva hevert a raktár mellett; cseppet sem kellett tőle tartania. De mozdulatlanul feküdt a negyedik alak is, akit megtámadtak; Svalbard igazán nem tudta, hogy mihez kezdjen vele. Lehajolt hozzá, hogy megpróbálja eszméltre téríteni, azután fütttyentve emelkedett fel újra.

Ez az ember nem matróz volt, arra esküdni mert volna; s nem régen érkezhetett Singaporebe; arcának betegesen sápadt szobaszíne legalább is erre vallott. Ráadásul ugyancsak rossz bőrben volt; Svalbard tisztán látta, hogy eszméletlenségében is csuklik, ami könnyen lehetett a belső vérzés jele. Segíteni kellett rajta, de gyorsan.

A Stockholm Tidningen tudósítója nem sokat gondolkozott. A környék még mindig néptelen volt s tudta azt is, hogy az elmenekült támadók minden pillanatban visszatérhetnek akár tizedmagukkal. Semmi kedve sem volt túlerővel szemben felvenni a harcot, inkább vállrakapta az ájult embert és gyors léptekkel nekivágott vele a kikötőnek. A leütött fickót nyugodt lélekkel sorsára hagyta; idővel úgy is magához tér, vagy ha nem, társai eljönnek érte.

Mire a London Square-re, a móló széles főutcájára ért, csorgott róla az izzadság a szokatlan teher alatt; kénytelen volt letenni terhét, hogy kissé megpihenjen. Hirtelen sötét árnyék húzott el mellette, majd megállt s egy nyurga, kínai fickó bukkant fel az orra előtt.

— Szép riksa, ta-yen... társad ugyanis a mennyországban jár biztosan az almabor miatt — mondta s vigyorgott hozzá, mint aki érti a „magasabbrendű” európaiakat.

— Igazad van... — dörmögte a svéd, s már emelte is terhét a magas és kényelmetlen jármű felé.

Pillanatig gondolkozott, hogy mit kezdjen a sebesülttel, de nem ismert egyetlen kórházat sem Singaporeban. Vállalt vont hát és bemondta Herbert Waff címét a riksakulinak; az öreg fiú bizonyára nem haragszik meg a szokatlan látogatásért s talán a sebesült is jól jár, ha nem kerül összeütközésbe a hatóságokkal az éjszakai kaland miatt.

MÁSODIK FEJEZET

AZ ESEMÉNYEK FELTORLÓDNAK

Waff tágas, az utcára támaszkodó bungalowban lakott közel a maláj-negyedhez s ugyancsak tág szemeket meresztett, amikor a vendégeket megpillantotta.

— Halló, Igor... amint látom, megsziporodtál. Csak bátran befelé... egy pohár gin ilyenkor mindig segít.

Nagyot nyelt és hirtelen elhallgatott, mert észrevette, hogy Svalbard társa eszméletlen. Az újságíró pár szóval elmondta a történeteket.

— Nem tudtam vele mit kezdeni... — vallotta be végül — s úgy gondoltam, legokosabb, ha idehozom.

— De még mennyire. Különben napokig tanuskodhattál volna a rendőrfőnökségen — bölintott Waff és szélesen felnevetett hozzá. — Tudod, Singaporeban kissé idegesek a hatóságok s újabban a részeg szappanügynökökben is az ötödik hadosztály tagját sejtik.

Mialatt beszélt, kitöltött egy pohár gin és a halkan nyögő cselő sebesülthöz lépett vele. Szakértő mozdulattal fesztette szét az eszméletlen ember száját és beletömte a méregerős italt.

A radikális kúra eredménye csakhamar mutatkozott. A késői vendég összeborzongott, felnyitotta szemét s eltört szemüvege mögül gyanakvó, riadt pillantással mérte végig őket.

— Hol vagytok?

Svalbard nevetett.

— Most már jó helyen. A kikötőben megtámadták egy kicsit s ha közbe nem lépek, most már alkalmasint a pokolban lenne.

— Igen... kicsaltak a bitangok. Kérek még egy pohár gin.

Waff odatolta az üveget.

— Igyon, amennyi tetszik. Jobban van?

Az idegen felhajtotta a pálinkát, azután megpróbált lábraállni, de visszaesett.

— Az ördögbe... szédülök, mint egy vérszegény szalon-lady.

— A homokzsáktól van — vigasztalta Svalbard — majd elmúlik.

— Persze. Ezek szerint elmehettek, ha akarok?

— Természetesen — bámult rá Waff, — de jobban tenné, ha pihenne reggelig. Ha összesik az utcán, ugyanúgy üres zsebbel ébredhet, mintha a kikötőben sikerült volna a támadás.

— Nem mondom, szívesen maradnék — tűnődött az idegen, — de hiszen azt sem tudják rólam, hogy ki vagyok.

Svalbard vállat vont.

— Majd megmondja, ha akarja. Az én nevem Igor Svalbard és a Stockholm Tidningen tudósítója vagyok. A barátom Herbert Waff, az itteni Gazdaságtudományi Intézet titkára. Az ő bungalowjában vagyunk.

— Hm... egyikük tehát újságíró, a másik pedig az angol kormány szolgálatában áll.

— Nem egészen. Hollandiát képviselem egy nagyobb bizottságban — mosolygott Waff, majd hirtelen elkomolyodott. — Miért kérdi? — nézett az idegenre. — Csak nincs oka félni az angoloktól?

Kis csend támadt. A vendég hosszan bámult maga elé s végül tanácstalanul vállat vont.

— Hogy van-e okom félni? Magam sem tudom. Spencer Limmon a nevem és Cincinnati-ban születtem. Szüleim breton parasztok voltak, belőlem yankee lett és vegyészmérnök. Legutóbb Philadelphiában adtam elő az ottani egyetemen. Egy találmány kipróbálása céljából jöttem ide, eredetileg azonban Bangkokba akartam jutni.

Svalbard letette a poharát. Előrehajolva egyenesen Limmon arcába nézett.

— A Thaiföldi-csatorna terveivel... — mondta mintegy kiegészítve az előbbi szavakat.

A mérnök összeresztett. Kimeredt szemmel bámult az újságíróra s csaknem felugrott izgalmában.

— Honnan tudja? — kérdezte alig érthető hangon.

Igor Svalbard vállat vont.

— Az újságokból. Az angol lapok megírták, hogy egy Limmon nevű mérnök Amerikából a Thaiföldre készül bizonyos csatortervek előkészítésére. Azt sem titkolták, hogy ezt a lépést az angol világgazdaság elleni merényletnek tekintik.

Limmon kerekre nyílt szemmel bámult rá.

— Ezt... nem tudtam... — dadogta rákvörösen — én csak a találmányomat akartam gyakorlatilag hasznosítani.

Waff cigarettára gyújtott.

— A saját szempontjából. Gyakorlatilag azonban Singapore forgalma és politikai jelentősége ellen akart merényletet elkövetni. Legalább is, ha jól sejtem, az angolok így fogják fel a dolgot.

Svalbard élenken bólintott.

— De mennyire... az újságok cseppet sem fukarkodtak a rosszindulatú jelzőkkel. Gondolja csak meg — fordult Limmon

felé — mit jelentene az angol—japán ellentétek kapcsán a thaiföldi csatorna. Manapság Távolkelet egész nyugati forgalma Singaporen keresztül, tehát csaknem azt mondhatnám, angol ellenőrzés mellett bonyolódik le. Ez a kétszáz ezer lakosú gyarmatváros egyrészt felszívja kelet egész gumi-, guttapercha-, fűszer-, korpa- és egyéb termékét, másrészt erődeivel akkor zárja el az egyetlen hajóutat, amikor az angol világbirodalom érdekei úgy kívánják. De ez még nem minden. Ha megépülne az a bizonyos thaiföldi csatorna, amelynek tervei egyébként évtizedek óta foglalkoztatják a szakértőket, a távolkeleti út Singapore megkerülésével közel ötezer mérfölddel rövidebb lenne. A kikötő forgalma jelentéktelenné zsugorodna az erődkbe ölt fontmilliók ócskavassá válnának s mindezek tetejébe még az ellenőrzés is kicsúszna az angolok kezéből. Helyette mindezt az előnyt a japánbarát bangkoki kormány ragadná magához.

— De a szállítás közel egyharmaddal olcsóbbá és gyorsabbá válna.

— Ez igaz. Ilyen szempontok azonban cseppet sem izgatják az angolokat; a drágább út nekik jelent hasznót, az olcsóbbra ők fizetnének rá. Erti?

Limmon elvörösödött.

— Értem. Sőt tudom is. Mindazt, amit elmondott, átgondoltam néhányszor utazásom előtt.

— Mégis eljött?

— El. Az angolok érdeke ebben a kérdésben ellentétben áll az egész művelt emberiség érdekével. Az angolok kapzsiságból és világhatalmuk feltésében szállnak szembe a thaiföldi csatorna gondolatával. Engem ez nem érdekel. A civilizáció, a jobb és emberibb élet a csatorna megteremtését követeli függetlenül attól, hogy angol, vagy más előnyöket szolgál-e.

Waff bólintott.

— Becsületes álláspont. De akkor ne csodálkozzék az angol lapokon.

Svalbard felállt. Újságíró-szimata szenzációt sejtett az események mögött, tehát kurta gesztussal elvágta a készülő vitát.

— Várjunk csak. A dolgok hátterének ismeretében minden apróság külön jelentőséget nyer. Nem mondaná el, hogy tulajdonképpen mi történt a kikötőben?

— Semmi meglepő... — legyintett Limmon —, amikor leütöttek, már tisztában voltam azzal, hogy halálos veszedelemben vagyok. Sőt, ha jól visszagondolok, sokkal előbb is éreztem a bajt; akkor, amikor jogtalanul leszállították a „Soghu Maru“ fedélzetéről.

— Hát leszállították?

Limmon bólintott.

— Az útlevelemen találtak valami gyanúsat. Nem bántottak, de udvariasan felkértek, hogy a későbbi kellemetlenségek elkerülése céljából várjam meg a következő hajót. Azóta két hajó is elment Bangkok felé s az én útlevelem még mindig a konzulátuson van.

Herbert Waff a fogát szívtá. Ugy nézett az éjszakai látogatóra, mint ahogy az orvos szokta vizsgálni a reménytelen beteget.

— Hm... azután mi történt? — kérdezte odavetve.

Limmon vállat vont.

— Semmi és sok minden. A szállóban, ahol lakom, felkeresett egy angol úr és megmagyarázta, hogy az angol érdekeltségeknél sokkal jövedelmezőbben tudná elhelyezni találmányomat. Amikor erre azt feleltem, hogy már jogérvényes szerződés köt, elment, de másnapra ismeretlen kezek feltúrták a poggyászatot. Később is észrevettem, hogy minden lépésemet figyelik; tegnap azután két fickó azzal jött hozzám, hogy tudnak egy gőzösről, amelynek kapitánya hajlandó volna útlevél nélkül is továbbvinni Bangkokba. Beugrottam az ostoba trükknek és éjszaka megindultam velük a kikötő felé. Később egy harmadik alak is csatlakozott hozzánk, azután... a többit tudják.

Svalbard bólintott.

— A jelenet úgy festett, mintha meg akarták volna ölni.

— Nem hiszem... — rázta meg a fejét Limmon — inkább a terveket akarták tőlem elrabolni. A betörés ugyanis, amit szállodai szobámban megkíséreltek, nem járt eredménnyel.

Elhallgatott. A svéd ujságíró elnyomta cigarettáját a hamutartón és éppen válaszolni akart, amikor váratlan és különös jelet kötötte le figyelmét.

HARMADIK FEJEZET.

VÁRATLAN LATOGATÁS.

Mozdulatával, ahogy a hamutálca felé fordult, teste az ablak felé hajlott s tekintete a felhúzott táblákra esett. A sötét háttér előtt ebben a pillanatban tisztán és kísérteties élességgel barnabőrű benszülött-arc csillant meg a rávetődő fényben; szőrtelen maláji arc, amely kutatva nézett be a szobába. A jelenség talán mindössze egy tizedmásodpercig tartott, mert amint a két szempár összevillant, a maláji hirtelen visszahúzódott s csupán halk törtéte jelezte, hogy nem volt vízió.

A következő szempillantásban Svalbard már az ablaknál termett és széles ívben vetette ki magát a sűrű bokrokkal benőtt virágágyak közé; még hallotta Waff ijedt és értelmetlen kiáltását, azután csörtetve nekivágott a kertnek. Ugy hallotta, hogy a menekülő fickó a mybong és mimóزابokrok között a hátsó udvar felé menekül, később azonban az utca irányából hangzott fel a meztelen talpak jellegzetes csattogása. Széles félkört vágott hát s áttaposva néhány gondosan ápolt virágágyon, elérte az utcára kőnyöklő vaskerítést. Egyetlen lendület átsegítette azon is, de — vesztére.

Amint földre huppant s még ugyanazzal a lendülettel futásnak inált volna, sötét testbe ütközött s mélyhangú káromkodás jelezte, hogy váratlan közlekedési akadályra bukkant.

Svalbard visszapattant. A holdfény, amely szakadozó felhők mögül előntötte a tájat, szálas, sovány férfit világított meg előtte. A nyírottbajuszú, tányéraspkás férfi a gyarmati katonaság egyenruháját viselte a szemmel látható rosszalással tapogatta oldalát, amelyben Svalbard, ha nem is szándékosan, alaposan belébokszolt.

— Az ördögbe... maga a kerítésen át közlekedik, gentleman? Svalbard megtörölte verítékező homlokát.

— Nem mindig... — lihegte türelmetlenül —, csak ha kerge-tek valakit.

— Hm... szóval kerget valakit.

— Egy csupaszképű maláji fickót. Erre kellett menekülnie.

A tiszt megrázta a fejét.

— Almodik, gentleman. Az egész utcában nem láttam egyetlen teremtet lelket sem.

— Annál rosszabb... — Svalbard már mozdult, hogy újra futásnak lendüljön, az ismeretlen férfi azonban a karjánál fogva visszatartotta.

— Egy pillanatra még. Mondanék valamit.

— Ejh... nem érek rá...

— Nana... arra akarom figyelmeztetni, hogy Singaporeban manapság nem ajánlatos kerítéseken átugrálni. S ha rám hallgat, sürgősen visszamegy a házba; persze a kapun keresztül.

— Ugy...

Igor Svalbard sok mindenfélét gondolt abban a pillanatban, de azután nagyot nyelt. A menekülő fickó azóta már árkon-bokron túljárhatott, nem sok értelme lett volna az üldözésnek. Legyintett hát, de nem tudta megállni, hogy végig ne mérje a gyarmati katonát.

— Hallja, gentleman... tulajdonképpen milyen jogon figyelmeztet maga engem?

A férfi mosolygott.

— Ne tulajdonítson jelentőséget az ügynek — mondta legyintve. — Ha azonban továbbra is hangoskodik, bekísérem csendháborításért. Singapore börtöncellái pedig egyetlen éjszakára sem nevezhetők kellemes helynek. Férgesek egytől-egyig.

— Az más. Csak ezt akartam tudni.

Svalbard bólintott és visszafordult a kapu felé. Waff értelmetlen tekintettel fogadta.

— Mondd, öreg fiú... megbolondultál, vagy éjszakánként ilyenféle tornagyakorlatokat szoktál végezni?

Mosolygott, az újságírónak azonban pillanatnyilag semmi érzéke sem volt a tréfa iránt.

— Egy leselkedő fickót szerettem volna nyakoncsípni... — dörmögte kurtán — kint az utcán azonban valaki megmagyarázta, hogy Singaporeban nem okos dolog a célt nyílegyenesen megközelíteni.

Spencer Limmonhoz fordult.

— Legkomolyabb meggyőződésem, hogy tervei egyetlen percig sincsenek biztonságban Singapore területén.

— Tudom — bólintott az amerikai —, ezért nem is hordom magamnál őket. Sőt, amennyire lehetett, igyekeztem biztonságba helyezni valamennyit.

— Jól tette. De persze a feljegyzések itt vannak Singaporeban?

— Természetesen. Ilyesmit nem lehet postára bízni.

Svalbard a sebesült mellé állt.

— Akkor azt tanácsolom, hogy bármennyire gyengének érzi is magát, siessen haza. Lehet, hogy azóta még egyszer betörték a szobájába és egyáltalában nincs kizárva, hogy ezúttal sikerült a munka.

Új cigaretta után nyult, de mozdulata félúton megakadt. Limmon arca úgy elfehéredett, hogy Svalbard megijedt: elájul.

— Gondolja, hogy... betörték hozzám?... — kérdezte vibráló hangon, azután kapkodva feltápáskodott. — De hiszen... — folytatta vacogó fogakkal — akkor... akkor... Luise is veszélyben forog... este rábízta a terveket.

Az ujságíró felkapta a fejét.

— Luise? Ki az a Luise?

— A hugom... Engedjenek... rohanok.

Indult volna, Waff azonban visszatartotta.

— Maradjon. Ilyen állapotban csak árthat; használni nem tud — különösen akkor nem, ha csakugyan történt valami. Sokkal egyszerűbb, ha telefonálunk.

De Svalbard megrázta a fejét.

— Ez nem olyan dolog, amit telefonon el lehet intézni. Ha valóban az történik, amire gyanakszom, a telefonvonal már régen megfigyelés alatt áll.

— Akkor hát szerinted mi a teendő?

Az ujságíró a kalapja után nyult.

— Mondja csak, hol lakik tulajdonképpen, Limmon?

— A Hotel Excelsiorban.

— Odamegyek. Ha a hűgát megtalálom, a terveknek sincs baja. Ha nem, akkor...

Elharapta a mondatot és kiment. Az utca néptelen volt, messze, a lomha fikusok árnyékában azonban mintha sötét alakok mozogtak volna. Igor Svalbard nem törődött velük. Ellenkező irányba fordult s jó negyedórás gyaloglás után végre sikerült egy riksára feljutnia.

Éjfél jóval elmúlt, amikor a Hotel Excelsiorba ért; a hall már üres volt, az éttermet és a bárt azonban még zsúfolásig megtöltötte a hőségétől tikkadt vendégsereg. Svalbard megtudakolta a portástól Limmon lakosztályának számát, azután felvitette magát a hatodik emeletre. A szőnyeges folyosón álmos kínai pincér fogadta.

— Miss Limmont keresi, uram? Sajnálom, az egész lakosztály üres. Mr. Limmon is korán eltávozott.

— Ne fecsegi. Hol lehet a Miss?

A kínai vigyorogva felvonta a vállát.

— Honnan tudjam, uram? Látogatója érkezett, azzal ment el.

— Régen?

— Legalább másfél órája. De köpeny nélkül ment; lehet, hogy az étteremben tartózkodik.

Svalbard sarkonfordult. Rosszat sejtve sietett a lift felé.

NEGYEDIK FEJEZET.

SVALBARD NYOMRABUKKAN.

Míg a lift zajtalanul süllyedt vele, az ujságíró agyában ezerféle gondolat keresztezte egymást; csak abban nem bízott, hogy a lányt még megtalálhatja.

A hárbán elhúzódott a táncparkettől s magában átkozta saját ostobaságát; siettében még azt is elfelejtette megkérdezni Limmontól, hogy hűgának hajszíne szőke-e vagy barna. Magához intette egyik pincért.

— Hé, boy... ismered Miss Luise Limmont?

A pincér hajlongott.

— Ismerem, sahib.

— Itt van?

— Nem látom, sahib.

— Nem is láttad?

— De igen, sahib... csak hogy az már régen volt. A Miss ma szokatlanul korán felment a szobájába.

— Ördögöt... a szobapincér meg azt mondja, hogy elment.

A pincér felvonta a vállát és szentelenül mosolygott; Singaporeban bizony nem ritka eset, hogy a fehér missek egy kis felfedezőútra indulnak a mulatók pezsgőmámoros világában.

Svalbard tanácstalanul állt tovább. Már arra gondolt, hogy minden óvatosságot félretéve telefonál Waffnak, amikor könnyű kéz érintése rezzentette fel gondolataiból.

Hátranézett.

Vadidegen, olajbarnaképű férfi állt mögötte. Európai ruhában volt, fejét azonban színes turbán fődte. Kifogástalan angolsággal szólalt meg.

— Ha jól hallottam, Miss Luise Limmon után érdeklődött?

Svalbard igazán nem volt fecsegő kedvében. Éppen csak a fejét fordította az idegen felé.

— Jól hallotta... — dörmögte kurtán — talán ismeri?

A benszüliött megrázta a fejét.

— Sajnos, még nem volt szerencsém bemutatkozni neki. De láttam s tudom, hogy világosszőke, kékszemű hölgy; ma este ciklámmennel díszített fehér estélyi ruhát hordott.

Svalbard úgy fordult meg, mintha kígyómarást érzett volna.

— Miért mondja ezt? — kérdezte harciasan, felvillanó gyanúval, szembefordulva az olajbarna arccal.

A benszülött egykedvűségén azonban semmit sem változtatott a harcias magatartás.

— Az európai udvariasság megköveteli, hogy segítsünk azoknak, akiknek tudunk — mondta síma és szenvedélytelen hangon — én örülök, hogy szolgálatára lehettem.

Kissé meghajtotta fejét és elfordult. Svalbard azonban megragadta a karját.

— Pardon... ön pontosan megmondta, milyen ruhában volt Miss Limmon ma este. Ezek szerint látnia kellett.

— Hogyne — bólintott a benszülött —, kétszer is láttam.

— Itt?

— Itt a bárban. Később pedig a hallban.

— Egyedül volt?

— Nem. Első alkalommal a fivérével. Ismeri Spencer Limmont? Svalbard kitérően intett.

— A barátja vagyok.

— Hm... és Mr. Taston nevét is hallotta?

— Sajnos, nem. Csak két napja érkeztem Singaporeba.

— Az más. Egyébként ismernie kellene. A Taston et Co szállító cég társtulajdonosa.

Svalbard elvesztette a türelmét. Egészen szembefordult az idegennel.

— Ön nagyon kedves, uram... nekem azonban még ma este feltétlenül beszélnem kell Miss Limmonnal s ezért meg fogja érteni...

— Hogy siet? — a benszülött csodálkozva nézett rá. — De hiszen azért említettem Mr. Taston nevét, mert a Miss az ő társaságában távozott. Véletlenül láttam, amint a hallon keresztülmentek.

— Hm... hol lakik ez a Taston?

A benszülött vállat vont:

— A telefonkönyvben megtalálhatja a címét. De ilyenkor, persze, nem fogja otthon találni.

Svalbard hangjában fenyegetés csengett.

— Majd hazamegy.

— Hajnal felé. Addig rendszerint a Hip-Hai-ban ül.

— Mi az a Hip-Hai?

— Mulató. Minden riksakuli ismeri.

— Köszönöm.

Svalbard öles ugrásokkal mérte végig a helyiséget. Néhány

perc múlva már riksában ült s a fénylőbőrű kuli szapora ügetésben futott vele a furcsanevű mulató felé.

*

Singapore a mulatók városa. Mint a földkerekség harmadik legnagyobb kikötőjének idegenforgalma szinte korlátlan. Hajó hajót ér a mólók mellett s valamennyi önti nemcsak a kíváncsi utazókat, hanem a szárazföldi szórakozásra éhes matrónépséget is. A méregdrága tündérkerttől a legutolsó lebujig minden erszény és minden igény megtalálja a maga megfelelő helyét; de a bársonyfotelek s a falócák világában egyformán nemzetközi söpredék önti a pénzt az emberkufárok zsebeibe.

A Hip-Hai amolyan félig angol, félig kínai mulató volt közel a Ramban-Hallhoz, a Fithwill Garden és az East-sidei rakodó között. Svalbardot alázatosan hajlongó néger portás fogadta s az ujságírónak csak akkor jutott eszébe, hogy az egész tanács csapda is lehet, amikor már helyet foglalt a zsúfolt helyiség egyik apró sarokasztalánál. Rossz hely volt; sem a tenyérnyi színpadot, sem a táncparkettet nem lehetett jól látni s Svalbard bosszankodva állapította meg, hogy erről a helyről a kavargó tömegben még a személyleírás birtokában is aligha ismerheti fel Luise Limmont.

A következő szempillantásban azonban izgatottan felemelkedett; mintha csak a gondolataira érkező válasz lett volna, egyik páholy mélyén ciklámennel díszített fehér estélyruha szegélyét látta megvillanni. Felugrott éppen abban a pillanatban, amikor a pincér hajlongva megállt előtte.

— Keres valakit, uram?

— De mennyire. Azt a fehérruhás hölgyet.

— Értem. De a Hip-Haiban nem lehet a hölgyeket molesztálni. Svalbard rábámult a pincérre.

— Bolond... — mondta mély meggyőződéssel — a Miss régi ismerősöm.

Elhárító mozdulatot tett, a fickó azonban mozdulatlan maradt. Szembekerültek egymással úgy, hogy az arcuk csaknem összeért. Ugyanakkor a páholyban megmozdult egy férfialak s a fehérruhás nő is felemelkedett. Egy szolga kinyitotta előttük a páholy ajtaját.

Svalbard érezte, hogy nincs vesztegetnivaló ideje. Keze már ökölbesorult, hogy lecsapjon az akadékoskodó fickóra, amikor hirtelen mély hang dörrent meg mellettük.

— Valami baj van?

Az ujságíró a méregtől fujva fordult a beszélő felé.

— De mennyire. Egy ismerősömet akartam üdvözölni és ez a fickó megakadályozott.

— Jól tette. Az én utasításomra történt.

A hang éles volt és kihívó. Igor Svalbard kissé visszalépett.

— Ön a tulajdonos? — kérdezte felcsattanva, a férfi azonban megrázta a fejét.

— Ugyanolyan vendég vagyok, mint ön — mondta gúnyosan — Derek Taston a nevem. Tudom, hogy kicsoda ön, tudom, hogy miért jött ide s jóakaratóan figyelmeztetni akarom: ne avatkozzon olyan dolgokba, amihez semmi köze.

— Ez minden?

Igor Svalbard kurtán elmosolyo~~o~~tt a kihívó hangra. A páholyajtó ebben a pillanatban csukódott be a távozó pár mögött, nem volt ideje bővebb eszmecserére. Ökle hirtelen felemelkedett s alig látható, villámgyors ütéssel elcsattant Taston állán. A pincérnek megmozdulni sem volt ideje; Svalbard félrelökte és öles ugrásokkal tartott a kijárat felé.

Azt hitte, hogy sikerül a meglepett társaságot faképnél hagy~~ni~~a, ebben a feltevésében azonban alaposan csalódott. Elugrásának pillanatában legalább huszan pattantak fel helyükről s mintha az egész mulató egyetlen bandához tartozott volna, szempillantás alatt olyan szédítő kavaro~~d~~ás kerekedett, hogy az ujságírónak le kellett mondania az áttörés tervéről.

Csakhogy Svalbardot nem a könnyen összeroskadók fajtájából teremtték; hirtelen visszatorpant, de ugyanazzal a mozdulattal meglóditotta a legközelebb álló asztalt is. A nehéz bútor leütött néhány tolakodó frátert, Svalbard pedig hirtelen irányváltoztatott s a ruhatár helyett a konyha szűk folyosóján taposott le néhány meglepett és tájékozatlan pincért.

Keskeny udvarra, onnan pedig vaksötét sikátorba jutott, de az üldözők lármája veszélyes közelségben hangzott a hátamögött. Tudta, hogy ezuttal életre-halálra megy a játék; ilyen vakmerő kitörést nem tűr meg Singapore csőcseléke, még akkor sem, ha — Derek Taston zsoldjában áll; éppen ezért pillanatig sem vesztegette az időt tájékozódással, hanem nyilegyenesen rohanni kezdett arra, amerre szabad utat sejtett.

Csak akkor nyugodott meg kissé, amikor ismét utcai lámpák fényét pillantotta meg s a zajos mulatónegyedben sikerült megállítania egy üresen cserkésző riksát. A Hotel Excelsior címét mondta be s elhatározta, hogy csak hatalmas vargabetűvel megy haza Waffhoz, nehogy maga után csábítsa az üldözők sleppjét.

De hideg futott végig a hátán arra a gondolatra, hogy miként számol be kudarcáról a sebesült és tehetetlen Spencer Limmonnak.

ÖTÖDIK FEJEZET.

HAJNALI BETÖRŐFOGAS.

Amikor a városba ért, a Buckingham-Squaren, a Radio Palace épülettömbjén még látott néhány világos ablakot s pillanatra eszébe ötlött, hogy jó volna lapjának táviratozni. De azután elvetette ezt a tervet, színes riportot úgy sem továbbbíttak volna, új hivatalos jelentésről pedig nem volt tudomása. Waff bungalowjától tisztos távolságban állította meg a riksát: eszébe jutottak ugyanis az árnyak, amiket a bokrok közt látott mozogni s úgy gondolta, okosabb, ha feltűnés, főként pedig tanuk nélkül érkezik haza.

A kert sötétén ásitott előtte s a ház zárt ablaktáblákkal, némán könyökölt ki az utcai frontra.

Svalbard zajtalanul közeledett, de a kapunál visszatörpant a megiepetéstől. A meleg éjszakában gőzölgő úttesten meztelen talpak nyomait pillantotta meg a kapu előtt; több nyom is volt, mintha valaki hosszasan ácsorgott volna a kerítésnél. Tovább egyenesen távolságban sorakoztak a sötét foltok, majd a kerítés egyik pontjánál hirtelen megszűntek.

Singapórebán nem múlik el nap eső nélkül s az utcákat éjszaka is végigveri néhány zápor; a fülledt levegőben azonban az elpárolgás is igen gyors, a nedves nyomoknak tehát egészen frissnek kellett lennie. Az, aki a kapunál állt s később mégis a kerítésen keresztül igyekezett megközelíteni a bungalowt, még alighanem a közelben tartózkodott.

Svalbard nem sokat teketóriázott; átlendült a kerítésen s a nyibong-bokrok védelme alatt gyors, nesztelen lépésekkel sietett a ház felé.

A terraszi kerti lépcsőjét két hatalmas, műköből faragott kínai oroszlán díszítette s ezek a szobrok most nagyszerű búvóhelyet kínáltak. Svalbard megbújt mögöttük, azután egyetlen ugrással a terraszon termett. Első pillanatban alig látott valamit, ugrásának könnyű zaja azonban mégis csak megriasztotta azt a sötét árnyat, amely, vagy aki az ajtó európai zárja fölé hajolva éppen a kulcslyuk szerkezetét vizsgálta.

Svalbard mélytűzű ázsiai szemeket látott csaknem zöldes fény-nyel megvillanni s egy kést, amely körlelhetetlen gyorsasággal emelkedett csapásra az orra előtt. A nyurga svéd azonban nem töltötte tájékozódással az időt; ökle kicsapódott, mielőtt a kést tartó kar meglendülhetett volna. Hatalmas erejű ütés volt; szinte alig tudott az elomló test elől félreugrani. A következő másodpercben elkapta a fickót s egyetlen fogással lefejegette. Az ájult arc üres, semmitmondó és ismeretlen volt; de pillanatnyilag az egyetlen nyomot jelentette és Svalbard bízott magában, hogy szólásra tudja bírni. Az ajtó felé fordult, hogy kopogtasson, de amint megfordulva felegyenesedett, hirtelen revolvercső fenyegetően rámeredő torkolatával találta magát szemben.

Visszapattant, azután megnyugodva elvigyorodott.

— Az ördögbe, Waff... éppen engem akarsz másvilágra küldeni?

Szavaira az ajtó egészen kinyílt. A hollandus szégyenkezve és kíváncsian bújt ki a terrasra.

— Te vagy? — mormogta, — gyanús zajt hallottam s úgy gondoltam, ilyenkor nem árt a revolver.

— Ebben igazad van, csak hogy elkéstél egy kicsit.

Svalbard megemelte a félmeztelen malájt és becipelte az előcsarnokba, ahol a falon függő polinéz szigony- és dárdagyűjtemény egészen stilszerű keretet adott a szokatlan jelenetnek. Waff hunyorgva vizsgálta az ájult embert.

— Tehát mégiscsak jól hallottam. Mondhatom, alaposan elbántál vele.

Majd magához tér. Szólásra kell bírunk, mert...

Félbeszakította önmagát s hirtelen másra terelte a szót.

— Limmon hogy van?

— Alszik. Gondoltam, néhány csepp morfin jót tesz neki.

— Hm... a hűgát azt hiszem, az orom előtt rabolták el.

Waff keze megállt a levegőben.

— Az Excelsiorban?

— No... valami Hip-Hai nevű műintézetben. Azt hiszem, oda csalták.

— Csalták...? Kik...?

Svalbard visszafordult az ájult fickó felé.

— Hogy kik? — kérdezte a fogai közül. — Arra ennek az embernek kell válaszolnia. Még hozzá gyorsan... Hány bejárata van a háznak?

Waff ránézett.

— Természetesen kettő. De nyugodt lehetsz; a folyosót esténként lezárom, a személyzet pedig a tulsó szárnyon alszik.

Svalbard nem felelt. A malájt föléhajolt és teljes erejéből megázta. A szokatlan élesztési kísérlet hatása csakhamar megmutat-

kozott. A fickó testén könnyű remegés futott végig, majd kábán felpillantott s hirtelen felült. Első tekintete a görbe krisre esett, amely most Svalbard kezében csillogott fenyegetően. A svéd hangja lecsapott rá.

— Mit kerestél itt?

— Semmit sahib... csak éppen aludni akartam.

— Idegen házban?

— Fedél alatt. Nincs pénzem szállásra s bungalowom sincs.

Tűrhető angolsággal beszélt, szeme azonban pillanatra sem szűnt meg kutatni a menekülés lehetőségét. Svalbard látta, hogy a fickó hazudik s hogy a veszedelmes benszülött-fajtából való. Az efféle alakoknak semmijük sincs s a saját életüket becsülik legkevésbé. Pár perc múlva azután rájött, hogy alaposan csalódott könnyelmű feltevésében.

Waff szótlanul figyelte a párbeszédet, majd hirtelen a malájhoz lépett. Megtapintotta arcán a késsel vágott kaszt-jelet és Svalbard felé hunyorított. Egyidejűleg ő vette át a kérdezést.

— Hogy hívnak?

— Shatu a nevem.

— Maláj vagy, de nem a szigeteken születél; látom a kaszt-jelvényeden.

A fickó megrezzent, de a fejét konokul lesütötte. Egyetlen szóval sem válaszolt. Waff hangja felcsattant.

— Lopni akartál?

— Igen, sahib... éhes vagyok.

— Hazudsz. Azt a sahibot kerested, aki sebesülten érkezett hozzám este.

A maláj hallgatott. Waff felkelt és a szomszéd benyílóba ment. Pillanat múlva már vissza is tért, kezében piszkos faggyúdarabbal. Megállt vele a maláj előtt.

— Tudod mi ez?

— Faggyú... — villant undor a barnaképű arcon.

Waff elégedetten bólintott.

— Az, faggyú... a halászsízmámat kentem be vele. Látom, Brahma hive vagy, a negyedik rend gyermeke. Nos, vagy beszélsz, vagy befaggyúzlak tetőtől talpig.

— Azt nem teheted, sahib... inkább ölj meg.

— Bíz rád, hogy mit csinálok. Nos, beszélsz?

Utolsó szava éles nyekkenésbe fult. A maláj, mintha rúgók lökték volna, felpattant s vad erővel vetette magát az ajtó felé. Svalbard azonban résen volt; csak a lábát kellett kinyújtania s a fickó teljes hosszában végigvágódott a földön. Mielőtt újra felkelhetett volna, az újságíró revolvère már a homlokához szorult.

Waff nyugodtan gyűrögette a faggyút.

— Rajta, csevegjünk, fiú... kevés az időnk s a türelmünk még kevesebb.

Shatu szeme a faggyút figyelte: Svalbard revolverét mintha nem is érezte volna.

— Mit akarsz tudni, Sahib? — kérdezte alázatosan.

— A sebesült fehér urat kerested?

— Nem, sahib... csak a ruháit.

— Azt akartad ellopni?

— A papirokat, amiknek a ruhában kell lenni.

A két európai szeme összevillant. Waff megemelte a faggyút.

— Ugy... ki küldött ide?

— Nem ismerem, sahib. Nem árulhatom el.

— Az urad küldött?

— Igen, sahib.

— Megöl, ha elárulod?

— A gyáva fecsegés büntetése halál.

— Hm... még mindig jobb, mintha tisztátalanná válsz s lelked dísznőba költözik.

Waff nyakonsípte a malájt és felemelte a faggyúdarabot. A fickó kétségbeesetten hátrált.

— Irgalmazz, sahib... Adsi Unalok küldött. Az ő szolgája vagyok.

Svalbard jól látta, hogy a hollandus meglepődve kapja fel a fejét. Hitetlenkedve nézett a malájra.

— Adsi Unalok? — kérdezte különös hangon.

A maláj azonban, mint aki mindent megmondott s mint akinek nem kell többé a minden brahmanisták számára legszegyenteljesebb faggyútól tartania, egykedvűen bólintott.

— Most már tudod, sahib... elbocsájthatsz, az életem többé úgy sem az enyém.

— Hm...

Waff eldobta a faggyút s elgondolkozva félrefordult. A maláj tétova mozdulatot tett az ajtó felé s Svalbard látta, hogy megint ideje beavatkozni. Felemelte a revolvért s agyával élesen odakoppintott a barnabőrű fickó tarkójára. Shatu felhőrdült a váratlan ütésre, de mielőtt védekezhett volna, második csapás érte a halántékát. Megperdült tengelye körül és végigzuhan a földön éppen Waff lábaihoz.

A hollandus megrökönyödve meredt az ujságíróra.

— Megbolondultál, freend?

Svalbard zsebetette a revolvért.

— Nem én... csak nem akartam, hogy Shatu barátunk előbb érjen ahhoz a bizonyos Adsi Unalokhoz, mint én.

— Csak nem akarsz odamenni?

— De mennyire akarok. Még hozzá rögtön. Addig jó lenne, ha némi madzaggal gondoskodnál erről a derék fiúról.

Waff furcsán lógatta a fejét. Végül is Svalbardhoz fordult:

— Az ördög érti a dolgot... — mondta türelmetlenül — tudod te, ki ez az Adsi Unalok?

— Dehogyan tudom...

— Dúsgazdag benszülött, indigó- és kókusz-telepei vannak. De maláj, még hozzá thaiföldi; nem értem, miért fáj a foga Limmon terveire?

— Hm... az angol pénz sok mindent megmagyaráz. Egyébként nyugodt lehetsz, pár óra alatt tisztázom a dolgot.

Az ajtó felé indult, Waff azonban visszatartotta.

— Várj... bármennyire megértem is, hogy kíváncsi vagy a kaland folytatására, most az egyszer óvatosságra intelek. Adsi Unalok ázsiai figura... senki sem tud róla semmit, legfeljebb azt, hogy fényes palotában lakik s valóságos testőrsége van. Ha oda-mész hozzá, könnyen megtörténhet, hogy percekben belül valamelyik laguna vizében úszol — persze holtan.

Svalbard cigarettára gyújtott.

— Igazad lehet... — mondta egyszerűen — de megelégedkezel valami csekélységről. Arról, hogy ma éjszaka Singaporeban eltűnt egy gyanútlan és ártatlan fehér lány. Vele még sokkal rosszabb is történet, mint némi kényszerű uszálás. Nem gondolsz?

Elhallgatott, azután Waff vállára tette a kezét.

— Öreg fiú, tudom, csak azért akarsz lebeszélni, hogy félóra múlva magad indulj Adsi Unalok úrhoz. De ez a verekedés az én dolgom; egyrészt, mert a mesterségemmel jár, másrészt, mert én találtam meg Limmont. Igaz?...

Herbert Waff elnevette magát.

— Akkor hát vigyen az ördög... — mondta barátságosan — majd reggel kutatást indítok utánad.

Svalbard már az ajtóban állt.

— Vigyázz Limmonra — dörmögte vissza — s ha felébred, kérdezd meg tőle, hallotta-e valamikor Derek Taston nevét. A huga ugyanis ilyen névű úrral távozott az Excelsiorból. S még egyet... ha csakugyan történne velem valami, hívd fel telefonon James Crubbe-t. Ő a Harvard Press tudósítója s úgy látom, neki is megvan a véleménye az angolokról. Nekem azt mondta, hogy feltétlenül számíthatok rá.

Eltaposta a cigarettáját, visszaintett s hirtelen lefutott a lépcsőn. Herbert Waff fejcsóválva nézett utána.

HATODIK FEJEZET.

HERBERT WAFF CSAPDÁBA ESIK.

Miután okosabbat úgy sem tehetett, a hollandus összekötözte a mozgolódó maláj kezét, begurította a nehéz testet saját szobájába és elhatározta, hogy reggelig virraszt mellette. Ha magához tér, még talán mondhat egyet-mást, aminek Svalbard kiszabadításával kapcsolatban hasznát veheti. Mert Waff meg volt győződve arról, hogy Svalbard vállalkozása legjobb esetben is a külügyi hivatalban folytatódik.

Jeges szódával narancsszörpöt kevert magának s éppen az ajkához emelte a poharat, amikor a hátamögött megcsikordult az ajtó. Legnagyobb csodálkozására Limmon állt a küszöbön sápadtan és szédelegve, de éberén, mint a felriasztott vad.

— Godhelp... hát maga nem alszik?

Az amerikai megrázta a fejét.

— Az előbb hangokat hallottam és nyugtalan vagyok. Hát ez ki...?

Csodálkozva mutatott a malájra. Waff megvonta a vállát.

— Amint látja, egy megkötözött maláji. A maga terveire fájt a foga, de Svalbarddal együtt ártalmatlanná tettük.

— Hát Svalbard visszajött? — Limmon hangja egyszerre megforrósodott. — Beszélt a húgommal?

Waff az ajkába harapott; ostobább módon már igazán nem szólhatta volna el magát. Ránézett Limmonra.

— Üljön le, freend... — mondta csendesen — még várunk kell. Svalbard visszament a szállodába. A húga ugyanis... hm... nem volt otthon...

— Az lehetetlen. Luise nem ismerte a várost s én tudom, mennyire félt.

Hangjából szinte perzselt a nyugtalanság. Reszkető kézzel tapogatta halántékát s látszott rajta, hogy embertelen fejfájás gyötörheti. Waff igyekezett megnyugtató hangon beszélni.

— Lehet, hogy csak pár percre távozott; s ne feledje, hogy Svalbarddal nem ismerik egymást.

— De a szoba... miért hagyta őrizetlenül a szobát?

Waff vállat vont. Erre a kérdésre tudott volna mondani egyet-mást, az efféle hírek azonban nem sebesültnek valók. Hirtelen észbekapott; ha Limmon a szobát félti, akkor... Odalépett az amerikaihoz.

— Legyen őszinte, Limmon... lássa be, hogy szívesen segítünk magának, ha tudunk. A szobában voltak a tervek?

— Ott... — bólintott Limmon — s ha Luise eltűnt...

— Dehogy tűnt el... ki beszélt eltűnéséről?

Limmont azonban nem lehetett megnyugtatni. Feltápáskodott s izgatottan járkált bútortól-bútorig. Végül is megállt a hollandus előtt.

— Mynheer, meg kell értenie engem... azok a tervek nemcsak életem munkáját, függetlenségemet és boldogságomat, hanem a becsületemet is jelentik. Ha eltűntek...

Kétségbeesetten legyintett és elhallgatott. Waff őszintén megszánta.

— Nézze, Limmon... — mondta furcsán rekedt hangon —, férfiak vagyunk, jobb, ha szembenéz a dolgokkal. A helyzet az, hogy hűgát valószínűleg elcsalták a szállodából. Svalbard most járt utána a dolognak s biztos lehet benne, hogy amit ő a kezébe vesz, azt el is intézi. De...

Csend lett, csak Limmon szaggatott lélegzetvétele hallatszott. A sebesült ismét járkálni kezdett.

— Mynheer Waff... — fordult végül is a hollandushoz — sajnálom, hogy ennyi bajt okozok, de most már meg kell tennie még valamit.

— Amit lehet, segítek... — vont vállat Waff — csak azt ne kívánja, hogy ilyen állapotban elengedjem. Értse meg, hogy még egészségesen sem volna veszélytelen Singaporeban mászkálnia.

— Akkor hát menjen ön... csupán azt tegye meg, hogy nyissa fel a kisebb bőröndömet. A baloldali reteszben titkos falat talál, amely semmivel sincs lezárva, de jóformán láthatatlan. Ott kell lennie egy vékony borítéknak... Benne — hártypapírra írva — a legfontosabb képletek. Megteszi...?

Waff bólintott. Revolvért vett elő és Limmon kezébe tette az asztalra.

— Maradjon ebben a szobában... — mondta — s ha ez a fickó ébredezni kezd, tartsa sakkban. Másfél óra alatt megfordulok.

Feltette parafasisakját s zajtalanul behúzta maga mögött az ajtót. Nem volt nyugodt, de be kellett látnia, hogy Limmonnak az adott helyzetben igaza van. Pillanatig sem jutott eszébe, hogy úgy, amint volt, fegyvertelenül, a saját vesztébe rohan.

Waff könnyű sportkocsija simán és zajtalanul fékezett a Hotel Excelsior előtt. A környék már néptelen volt, a bárban azonban még szólt a zene s amint az üres hallon áthaladt, látta, hogy a táncparkett is zsúfolt. A néger portás álmosan, de udvarias hajlongással emelkedett fel a hall pultján forgó ventilátor mellől.

— Keres valakit, uram?

— Mr. Limmon hol lakik?

— A hatodik emeleten, uram... de nincs itthon.

Megcsóválta a fejét, mert Waff válasz nélkül a lift felé indult. De a hatodik emeleten a szobapincér sem tudott mást mondani.

— A lakosztály üres, uram... — s ferde szemeivel bizalmaskodva bámult a szűz hollandira.

Herbert Waff éppen erre a bizalmaskodásra épített. Megcsillantott egy ötshillinges ezüstöt.

— Nézd, boy, én írtam a Missnek egy levelet... úgy látszik, nem kapta meg, nekem pedig fontos, hogy mások ne olvassák... érted?

— Hogyne, uram... a Miss fivére bizonyára nagyon szigorú. Lehet, hogy az asztalon lesz a levél...

Zsebetette a pénzt és előreindult. Felnyitotta a lakosztályt és hajlongva félreállt az útból.

— Erre parancsoljon, uram... ez a Miss szobája.

Waff bólintott és belépett. Mint minden singaporei szálloda, az Excelsior is egyesített magában mindent, amit kultúra és rafinált fényűzés az élet kényelmessé tételére csak kitalálhat; falba sülyesztett ágyak, széles kerevet s hatalmas tetőventilátor fogadta. A lakosztály két szobája között nyitva állt az ajtó, egy másik, függönnyel elzárt nyílás pedig a fürdőszobába vezetett.

A hollandus egyetlen pillantással végigmérte a lány szobáját, azután minden teketória nélkül átlépett a másikba. Tudta, hogy a pincér néhány percen belül nem zavarja meg; igaz viszont, hogy újabb öt shillingért bárkinek szívesen elárulja az éjszakai látogatást. Vállatvont; ilyen csekélységgel most igazán nem ért rá törődni. Limmon szobájában, az ágy mellett, két hatalmas utazóbőrönd állt; mindkettő félig nyitva maradt, talán öltözködés közben. Egyiknek a tetején üres cigarettatárcsa, zsebkész, karóra s más apróság hevert; mellettük, odavetve, lapos, könnyű, fehér selyemből készült női retikül. Waff ösztönösen kezébe vette a finom jószágot, amelyből erős amerikai parfüm illata áradt. A táská üres volt, érezte a tapintásáról. Türelmetlenül nyitotta fel a kisebb bőröndöt; gyors kézzel tapogatta végig a baloldali rezeszt s perche sem telt, keze megakadt a titkos rész vékony, alig érezhető vágásán.

A kettős fal mögött azonban nem volt semmi; Waff kétszer is megnézte s még arra is jutott ideje, hogy az egész bőröndöt átvizsgálja. Eredmény itt sem mutatkozott, valaki tehát megelőzte.

A hollandus csaknem természetesnek találta a dolgot; az Intelligence Service nem szokott fél munkát végezni; még akkor sem, ha ez mások életébe, vagy becsületébe került. Vállatvont és kiment a szobából; a szolgának odadobott még egy ötshillingest s gyalog indult a földszint felé.

A lépcső alján népes társaság búcsúzkodott; Waff kikerülte őket s éppen akkor ért a portás fülkéje elé, amikor egy vállas, napbarnított gentleman is arra haladt. A portás mélyen meghajolt előtte.

— Good night, Mr. Taston...

Csak ennyi volt az egész s a forgóajtó máris meglódult az idegen mögött. Waff a portáshoz lépett.

— Az a gentleman, aki elment, Mr. Taston volt?

— Igen, uram. Visszahívjam?

— Szükségtelen. Ugy-e, Derek Taston a neve?

— Yes, Sir... Mr. Taston...

Waff már nem hallotta a felvilágosítás további részét. Egyetlen ugrással elérte a forgóajtót és kilépett a szálloda elé. Ha Luise Limmon csakugyan Taston kezén tünt el, akkor a végzet vezette útjába ezt az elegáns kalandort. A hollandus fogai megcsikordultak a kettős kudarc gondolatára. Sietve lépett autója felé, de akkor észrevette Taston, amint gyalog indult útnak a Place Victoria árnyas pálmái alatt.

Gondolkodás nélkül utánaeredt. Taston pedig ugyancsak szedte a lábát, de messze elkerülte a még mindig fényárban úszó Willance-terraszt s hamarosan a botanikuskert legelhagyatottabb részére fordult be. Waffnak nem volt ellenére ez a kaland; meggyorsította lépéseit s elhatározta, hogy csendes kettesben néhány kérdést intéz a gyanútlan angolhoz. Már-már közvetlenül mögötte volt s éppen szóra nyitotta a száját, amikor Taston hirtelen megfordult. Waff visszapattant, de későn; mintha a föld alól nőttek volna ki, hirtelen két árnyék emelkedett fel mellette s ugyanakkor borzalmas erejű ütés érte a halántékát.

Waff feinyögött és belezuhant Taston kitárt karjaiba. Az angol mosolygott.

— Ügyetlen fráter... — dörmögte vigyorgó emberei felé —, de éppen kapóra jött. Vigyétek a raktárba; majd reggel beszélgetünk.

Bőlintott s kényelmes léptekkel megindult autója felé, amely halk berregéssel éppen feltűnt a kanyargós úton.

HETEDIK FEJEZET.

VÁRATLAN TALALKOZÁS.

Adsi Unalok tanyáját még Singapore bábeli házrengetegében sem volt nehéz mesterség megtalálni. A taxisofőr, akire Svalbard véletlenül bukkant rá az Admiral Dancig közelében, nagyot nézett ugyan az európai ember különös kívánságán, de azért habozás nélkül begyújtotta a motort.

— A maláji-negyedbe kell mennünk, Sir?

Svalbard ásítva bólintott az autó mélyén.

— Akkor hát menjünk a maláji-negyedbe.

Szinte észre sem vette, hogy az autó átvágott a Place Victorián, megkerülte a kikötőnegyed széles square-its a Dor Barkett hatalmas íve alatt elsuhanva, beleslúpdott a maláji-negyed hullámos, puha útjaiba. Itt már szűk sikátorok között suhantak hol alacsony, hol ijesztően magas házsorok között; a sós párából azonban, amely beáradt az autó nyitott ablakain, Svalbard sejtette, hogy ismét közelednek a tengerparthoz. A sofőr tágas tér szélén fékezett.

— Ott áll Adsi Unalok palotája... — mutatott előre —, de figyelmeztetem, Sir, hogy errefelé nincs angol rendőr.

— Ami tiszta haszon... — dübnyögte Svalbard s pénzdarabot dobott a sofőrülésre.

Megvárta, amíg az autó berregése elhal, de azután sem jutott eszébe, hogy nyílegyenesen nekivágjon az épületnek. Ha ez az Adsi Unalok az, akinek Waff mondta, akkor ugyancsak vigyáznia kellett és Svalbard kétszer egymásután nem szokott hibát elkövetni.

Lassan, ödöngve, jó darabon visszaballagott, majd bevette magát a sikátorok közé s félóra múlva sikerült kilyukadnia a palota balszárnya táján. Nem ismerte a singaporei építkezések beosztását, Kínában azonban nem egyszer járt s tudta, hogy az előkelő paloták nagyjából ugyanazt a beosztást követik egész Távolkeleten. Erre építette tervét.

A sokrétű, belső udvarokkal elválasztott épület kerítésénél

csakhamar alacsony ajtóra bukkant; ilyenféle bejáratok tucatszám akadnak az előkelő keleti palotákon; a szolganép jár ki és be rajtuk, de tulajdonképpen semmi közük a főépülethez. Svalbard úgy segített magán, ahogy lehetett; a rozszagt zárat zaj nélkül nem tudta volna felnyitni, hát egyszerűen kiemelte a fából barkácsolt, kezdetleges ajtósarkat. Félpercebe sem telt s a betámasztott ajtó mögött már körülpillanthatott azon a szűk térségen, ahová jutott.

Valami lomtárféle udvar lehetett, tele ócska taligákkal, tört oszlopfőkkel és piszokkal; de könnyen átjutott belőle egy másik udvarba, amelynek hosszan elnyúlt alakja messziről elárulta az istállók közelségét. Innen hosszú, beépített kapualj vezetett tovább s Svalbard tudta, hogy itt már minden pillanatban belebotolhat valakibe.

Körüljárt a kapu alatt s csakhamar megtalálta, amit keresett: a magas szellőzőnyílások egyikét, amelyek nagy távolságokban sorakoznak a külső falon s arra szolgálnak, hogy a zárt folyosók fényhez és levegőhöz jussanak. Átpréselte magát a szűk nyíláson s tapogatózva indult el a fülledt és vaksötét helyiségben. Az útnak ez a része sokkal biztonságosabb volt, mint az udvar: üres szobák mellett haladt, majd tágas termekbe jutott, amiket alkalmasint csak ünnepségeken használtak. Ezeken túl kellett kezdődnie a lakószárnynak.

Svalbard hűmmögve állapította meg, hogy Adsi Unalok még keleti viszonylatban is dúsgazdag lehet; az első teremtől kezdve állandóan puha szőnyegen járt s ezzel megkönnyítette a maga dolgát. Egyik keresztfolyosó kanyarulatánál hirtelen megtorpant; alig pár méternyire nyitott ajtó állt előtte s az acetilénfényvel megvilágított helyiségben maláji szolga rendezgetett valami tálcafélén. Visszahúzódni már nem lehetett; a megforduló ember éppen szembetalálta magát a kísértet módjára felbukkanó idegennel. A svéd tehát a veszélyesebb, de több eredményt ígérő módot választotta; egyetlen ugrással a maláji mellett termett és nyakonfogta:

— Hangot se, ha az életed kedves.

Mire a fenyegetés elhangzott, Svalbard revolvère már a szürkére vált fickó bordáira szorult.

— Hova indultál?

— A Nagyúrhoz... de megölnek, sahí, ha itt találunk.

A maláji alig tudott beszélni a rémülettől; látszott rajta, hogy azt hiszi: az idegen valabogyan a falakon keresztül juthatott be a házba. Svalbard a tálcára sandított; néhány banán volt rajta, két félbevágott citrom és egy kancsó víz; valószínűleg éjszakai ital Adsi Unalok számára.

Svalbard revolvère megmozdult.

— Fogd a tálcát és indulj. De ha lármát csapsz, elsőnek te pillantod meg a túlvilágot.

A maláji fogvacogva engedelmeskedett; hátamögött Svalbardal úgy baktatott végig a folyosón, hogy szinte hallatszott összeverődő térdeinek koccanása. Az újságíró tudta, hogy halálos veszélyben van; a maláji nem gyáva nép s a reszkető szolgát is csak érthetetlen, túlviláginak tetsző megjelenése rémítette meg; ha történetesen legyűri babonás aggodalmát, semmi sem mentheti meg a felkoncolástól. De nem történt baj; áthaladtak a folyosón s a szolga belépett egy függönyvel külön is elzárt ajtón.

— Nagyúr, az italod...

A szó hangosan koppant a süket csendben; Svalbard abban a pillanatban még nem volt a szobában s így nem láthatta azt sem, hányan tartózkodnak a küszöbön belül. Pillanattal később már csaknem elmosolyodott váratlan szerencséjén; a szobában alacsony asztal állt, előtte egy férfi guggolt kínai módon, háttal az ajtónak. A gyérfényű barbidlámpa mellett valami írás tanulmányozásába mélyedt s fel sem tekintett a szolga hangjára.

— Jól van... — dörmögte — tedd le és kotródj.

Ez volt az a pillanat, amikor Svalbardnak közbe kellett lépnie. Mialatt a szolga előreindult a tálcával, ő állva maradt az ajtó közelében. Revolvere rezzenéstelenül meredt előre.

— Jó estét... — szólalt meg hideg nyugalommal — vendég is érkezett, Adsi Unalok.

Az idegen hangra a férfi úgy pattant fel, mintha dróton rántották volna; szembefordult az ajtóval s a következő pillanatban Svalbard is meghökkenve lépett hátra. Adsi Unalok ugyanaz a férfi volt, aki pár óra előtt Derek Taston nyomára küldte. A kölcsönös meglepetéstől egyikük sem tudott szólni hosszú másodpercekig; de végül is Svalbard nyerte vissza hamarabb nyugalalmát.

— Váratlan látogatás... — mondta enyhe gúnnnyal, — de figyelmeztetem, hogy nem tréfálok. Aki megmozdul, meghal: akár ön, akár a szolga...

Szavai mintha a maláji önuralmát is visszaadták volna; csaknem mosolyogva bólintott.

— Nem fogunk megmozdulni. Mit kíván tőlem?

— Feleletet arra a kérdésre, hogy mi történt Luise Limmonnal és miért küldött orgyilkost Waff házába?

Adsi Unalok most már mosolygott.

— Kicsit sok kérdés így egyszerre ért németül, vagy franciául?

Az újságíró bólintott.

— Nyugodtan beszélhet akármelyik nyelven.

— A szolga miatt... — intett a sarok felé Adsi Unalok — bár ez is s a többi is megérdemelné, hogy megölsem őket. Hiszen ön úgy sétált be ide, ahogy akart.

— Illetve, ahogy tudtam, de maradjunk csak a tárgynál.

Adsi Unalok bólintott.

— Nyugodtan leteheti a revolverét, nem fenyegeti semmi veszély. Azt hittem, este óta a barátai közé sorol.

— Este én is azt hittem; közben azonban Shatu nevű szolgálja betört Waff barátom házába. Késsel a kezében tettem ártalmatlanná.

— Őt is? Akkor nem csodálom, hogy sikerült ide bejutnia. Nos Shatut én küldtem az ön barátjához, de nem azért, hogy gyilkoljon. Egy iratot akartam megszerezni; olyan iratot, ami Limmonnál van s amihez Limmonon és rajtam kívül senkinek sincs köze. Még önnek sem.

— A csatornatervekért...

— Szóval ezt is tudja. Limmontól?

— Természetesen tőle... ha ez fontos önnek.

A maláji bólintott.

— Nem nekem fontos, hanem önnek. Ugyanis abban az esetben, ha nem így volna... nézzen körül.

Svalbard meglepődve kapta fel a fejét. Csak most vette észre, hogy a jellegzetes drapériákkal díszített fal rejtett réseiből három-négy testes revolver csöve mered rá. Megmozdult.

— Eszerint az első percben lelövezhetett volna? — kérdezte csaknem derűs nyugalommal.

Adsi Unalok megrázta a fejét.

— Csak a harmadikban. Amint megszólalt, az asztalomon elrejtett csengőgomb segítségével felriasztottam az őrséget; de időbe telt, amíg elfoglalták helyüket. Ma este ugyanis kivételesen biztonságban éreztem magam.

— Gondos óvatosság... — gúnyolódott Svalbard — úgy látom, velejár a foglalkozásával.

— Inkább a születésemmel — nézett rá a maláji —, ugyanis, ha nem tudná, thaiföldi vagyok; állandó szállka a singaporei angol szemekben. De üljön le; azt hiszem, kettőnk között a szokatlan külsőségek ellenére sem kerül harcra a dolog.

Svalbard leült; még mindig bizalmatlanul méregette a maláji arcát.

— Ezek szerint barátságból akarta ellopatni a terveket? — kérdezte kételkedve.

Adsi Unalok megrázta a fejét.

— Inkább üzletből; tagja vagyok annak a kizárólag thaiföldiekből álló részvénytársaságnak, amely meg akarja valósítani a thaiföldi csatornát. Limmonnak egyenesen Bangkokba kellett volna utaznia, az angolok azonban kiszállították a hajóból s akkor már tudtuk, hogy a multban békés eszközökkel folyó harc az angolok jóvoltából kemény küzdelemmé fajul. Ők a zsebüket féltik, mi a

jövőnkért dolgozunk; s éppen ezért elhatároztuk, hogy Limmont s a terveket nem engedjük eltűntetni. Érti?

— Kezdem... — bólintott Svalbard és melege lett.

Adsi Unalok folytatta:

— Tudtuk, hogy Limmon élete nincs biztonságban Singapore területén s ezért, miután engem sem kiutasítani, sem elnémítani nem lehet, én léptem akcióba. Nyíltan természetesen nem léphettem elő, mert akkor csak a személyek cserélődtek volna fel a küzdelemben; de megfigyeltem Limmon minden lépését s amikor láttam, hogy Limmont csak az ön véletlen közbelépése mentette meg az orgyilkosoktól, megpróbáltam a terveket ellopatni tőle. Ez volt a Shatu-kaland...

— Hát Limmon magánál hordja a terveket?

— Nem tudom... — vont vállat a maláji —, tény az, hogy a poggyászában nem találtuk meg; sem én, sem az angolok.

Svalbard megrázta a fejét.

— Limmon nem úgy viselkedett, mintha nagyobb értéket hordott volna magánál. Lehet, hogy Luise Limmonra bízta a borítékot s ebben az esetben...

Adsi Unalok felállt.

— Ebben az esetben a tervek már Derek Taston birtokában vannak — fejezte be az elharapott mondatot.

Kis csend támadt. Igor Svalbard is felemelkedett.

— Akkor hát mindenekelőtt Luise Limmont kell előkeríteni — dörmögte, szavait azonban váratlanul közeledő lépések vágták ketté.

A függöny — ugyanaz, amely mögül Svalbard is belépett — kissé széthúzódott s nyílásában turbános fej tűnt elő. Adsi Unalok elsötétülő szemekkel lépett hozzá, de percben sem telt, visszafordult a szoba közepére. Arca szokatlanul komoly volt, amikor az újságíróhoz fordult.

— Waff barátja, akinél Limmon menedéket talált, Taston hatalmába került. Tud erről?

Svalbard érezte, hogy elfehéredik.

— Lehetetlent mond. Csak nem ostromolták meg a házat?

— No... Waff az Excelsiorban járt s Taston maga után csalta a Place Victoria botanikus-kertjébe.

Svalbard a fejéhez kapott.

— A tervek... — tört ki belőle az indulat — lehet, hogy Limmon valamelyik bútorba rejtette a terveket s Waffot elküldte értük.

— Ebben az esetben elbúcsúzhat a barátjától. Itt Távolkeleten nem szeretik az eleven tanukat.

— Az újságíró szeme felszikrázott.

— Rosszul ismer, ha azt hiszi, hogy ilyen könnyen félreállíthatnak. Hol lakik ez a Taston?

— A Hotel Willance-ban, de ott hiába keresi. A raktárai a kikötőben vannak; a XXI. raktárház teljesen az övé.

Svalbard az ajtó felé indult.

— Rendben van; a többit majd reggel megbeszéljük.

Adsi Unalok végignézett az ujságíró; Svalbard alakja sem különösebb erőt, sem ügyességet nem árult el. Utánaszólt.

— Sir...

— Nos?

— Nem volna jobb, ha rábízna ezt az ügyet? Az én embereim jobban ismerik a terepet s azonfelül...

Nem folytathatta tovább. Svalbard mellélépett és megfogta a karját.

— Ugy-e, nem bízik bennem? — kérdezte mosolyogva. — Nos, gondoljon arra, hogy Amerikában résztvettem a szeszcsempészet elleni küzdelemben, persze a G-manek első sorában; ott voltam Sangháj ostrománál, a cribbei szököár a szigeten ért s kétszer betáraztam Szovjetországot. Elég ennyi?...

Választ sem várt; olyan gyorsan s olyan váratlanul, amint jött, eltűnt az ajtó mögött.

NYOLCADIK FEJEZET.

SVALBARD AKCIÓBA LÉP.

A Taston et Co. éjjeliőre ötödször került meg az épülettömböt. Hatalmas természetű, lomhamozgású fickó volt, egyike azoknak a kikopott tengerészeknek, akik hajó híján mindenre kaphatók. A Taston et Co. pedig jól fizetett s a kevés munka mellé nem kívánt mást, csak okos hallgatást. Jó későre járt az idő; a szigeten túl a tenger síma felülete már acélos csillogást kapott a közelítő hajnaltól s az ő esze az első rumadagon járt, amikor egyik sötét sarokból acélos kar nyúlt ki feléje. Csak szemvillanásig látta a felemelkedő kezét s még arra sem volt ideje, hogy revolver után kapjon, máris maga előtt látta a sziget-tenger összes szikrázó csillagait. Torkából rekedt, gurgulázó hang tört elő s mint valami üres zsák, összeesett a fal árnyékában.

Igor Svalbard elégedetten szemlélte munkája eredményét. Gyors kezekkel összekötözte a fickót, még mélyebben begurította a földérfal árnyékába s néhány szakértő mozdulattal elszedte tőle kulcsait, zseblámpáját és sötét körgallérját. Az ajtó csikorogva tárult ki előtte, majd be is csukódott s a lepergett jelenetnek semmi látható emléke sem maradt a raktárak kívül.

Fülledt, füstszagú levegő nehezedett a mellére, amint előreindult a felhalmozott bálák keskeny útján. Semmi gyanúsat nem észlelt, pedig akkor már tudta, hogy Adsi Unalok jó helyre küldte. Odakint a nedves úton világosan látszó nyomok elárulták, hogy igen rövid ideje autó fordult meg a XXI. raktárház előtt. Az az autó pedig alighanem Herbert Waffot hozta — vagy elevenen, vagy holtan.

Svalbard foga megcsikordult erre a gondolatra; Waff miatta került kutyaszorítóba s ha jóvátehetetlen baj érte, kétségtelenül ő a felelős. Az ő villanylámpájának fényét a lába előtt táncoltatva ment tovább; kétoldalt a legkisebb törés nélkül meredtek körülötte a bála-falak s úgy látszott, a raktárt valóban nem használják semmiféle titokzatos célra. De hirtelen megállt, mintha földbe gyökerezett volna a lába; a lámpa fénye néhány vércsepet világított

meg, amelyek közvetlenül egyik bála mellett kezdődtek s hosszan elnyúlva vezettek tovább a raktár tengerrenéző oldalajtaja felé.

Svalbard lehajolt; először az villant agyába, hogy talán valamelyik munkás sértette meg magát rakodás közben; ebben az esetben azonban a bála jutaburkának is be kellett volna szennyeződnie. Sokkal valószínűbbnek látszott, hogy a bála-fal meg volt bontva s mögötte, valahonnan valahová átjárás vezetett.

Amikor idáig ért gondolataiban, már határozott is. Letette a lámpát s gyors kézzel emelte át az első bálát a túlsó oldalra. Azonnal érezte, hogy helyes nyomra bukkant; a bála feltűnően könnyű volt, mintha semmi sem lett volna a vastag jutaburkolat mögött. Csakhamar keskeny út nyílt az áruk között s amint egyre előbbre haladt, hirtelen csapóajló vastag fémfödémjén dobbant meg a lába.

Felemelte az ajtót és levilágított a keskeny üregbe, amely megnyílt a lábai előtt. Nem sokat látott, csupán egy létra nedvesen csillogó fokait. Gondolkozás nélkül leereszkedett az üregbe, amelynek fülledt levegője s cayennai bagnók pokoli börtöncelláira emlékeztette. Lent körülnézett; vastag, víztől csöpögő cement-falak borultak föléje s a vaksötétben báladeszkák, kötelek és juta-rongyok megmászhatatlan hegyei kerültek lámpájának táncoló fénykörébe.

Bukdácsolva indult tovább, de alig tett néhány lépést, halk nyöszörgés ütötte meg a fülét. A hang egy rongycsomó mögül szűrremlett át és Svalbard a következő másodpercben valósággal benne úszott az undorítóan bűzös halmazban. Kézzel-lábbal evickélve törte át az akadályt s lámpája hirtelen arcrabukott férfi torz körvonalaait világította meg.

Svalbard felhördülve bukott térdre a nyöszörgő ember mellett.

— Waff... öreg fiú... te vagy?...

A hangra a fogoly megrázkódott; felemelte fejét, pillanatig kábán pislogott bele a villanyfénybe, azután felült. Svalbard visszahőkölt tőle, olyan borzalmas állapotban volt. Arca verítékben úszott, szeme alatt véres karikák goromba ökölcsapások nyomait bizonyították, széttépett ingét és mellkasát aludt vér szennyezte be. De mintha a váratlan találkozás új erőt öntött volna az elkínzott tagokba, Herbert Waff arcán könnyű vigyorgás suhant végig.

— Igor... az ördögbe... azt hittem, sohasem látlak többet.

— Poklot... csak nem hitted, hogy benne hagylak a bajban?

— Azt nem, de úgy gondoltam, hogy te is az én sorsomra jutsz, — dörmögte s arca hirtelen eltorzult a dühtől. — Ezek a bitangok rosszabbak, mint egy sereg patkány.

— Megkínóztak?

Waff a homlokát tapogatta.

— Phööh... elbeszélgettünk egy kicsit. Taston cigarettával égette a bőrömet, két másik briganti pedig a szememet nyomkodta. De csak kerüljenek a kezeim közé...

— A tervek... mi van a tervekkel?

A hollandus feltápáskodott.

— Ők is arra voltak kíváncsiak. A terveket azonban szerencsére nem találtam meg.

— Szóval náluk sincs. Ez a fontos...

— Meg az, hogy minél előbb kikecmeregjünk innen. Taston et Co. minden pillanatban visszatérhet.

Svalbord bólintott.

— Indulj el balfelé, megtalálod a kijárást. Nekem még egy kis dolgom van itt.

— Csak nem Tastonnal akarsz találkozni?

— No... erős a gyanúm, hogy Luise Limmonnak is itt kell lennie valahol.

Waff már feltápáskodott és nekivágott a rongytömegnek; úgy szólt vissza félszájjal, kapáskodás közben.

— Luise Limmont hiába keresed. Jó órája, hogy elvitték, miután végigélveztettek vele az én kínzásaimat.

— Mit beszélsz?

— Jól hallok; Luise Limmon itt volt s Taston azt remélte, hogy a kínzás láttán elveszti uralmát idegei fölött és beszélni fog.

— És?...

— A terv csak az idegrohamot illetőleg sikerült; a szerencsátlen lány egyik ájulásból a másikba esett, de összefüggéstelen szavaknál egyebet nem hallottam tőle. Erre elhurcolták valami hajóra. Taston esküdözött, hogy kinyitja a száját — s amilyen gazember, én hiszek is neki.

— A hajó nevét nem hallottad?

— Valami Squire, vagy Tire... nem értem rá odafigyelni, mert embertelenül égett a bőröm. De induljunk már, mert ránkvirrad.

Átvágták magukat a rongytömegben és felkapaszkodtak a rozoga létrán. Svalbard nem vesződött azzal, hogy a bálákat helyre rakja, sőt az ajtót is tánya hagyta maga után.

— Itt már mi vagyunk az urak... — nevetett Waffra, — de azért tanácsos lesz minél hamarabb tágulni innen.

A hollandus azonban cseppet sem sietett. Mintha eszébe jutott volna valami, megállt s hátát a raktárfalnak vetve szembe fordult az újságíróval. Lába csaknem hozzáért a leütött órhöz.

— Hallgass ide... azt a Squire, vagy Tire című gőzöst meg kell keríteni. Kár lenne azért a lányért...

— Jó, jó... a romantikát későbbre is hagyhatod.

— Ez nem romantika, öregem. Igaz, a lány határozottan csinos; tudod, bretagnei fajta, már majdnem holland. Csak a hája fekete, a szeme kék, mint a tenger... és láttad volna, hogy milyen temperamentumos. Amikor elhurcolták, foggal-körömmel védekezett... ha jól láttam, egyik fickónak átharapta a kezét.

— Jól tette... anélkül talán sohasem találta volna meg.
 Hogy elvágja Waff további szóáradatát, előrement s csak a móló szélén állt meg újra, amikor már nem kellett váratlan támadástól tartaniok.

— Figyelj rám, öreg fiú...

— Csupa fül vagyok...

— Bemész a városba és megkeresed James Grubbet. Elmondasz neki mindent és hozzáteszed, hogy az irandó riportok amerikai közlési jogát előre is biztosítom a Harward Press számára. Érted?

— De mennyire... szép kis szenzáció lesz odaát az Ujvilágban.

— Utána hazamész s ha Limmon túrhető állapotban van, magaddal hozod. Crubbe-vel együtt jöjjetek a Squire, vagy Tire fedélzetére.

— Csak nem akarsz előre odamenni?

— Bíz rád, hogy mit akarok. A nemzetközi sajtóigazolvány sok mindentől megóv.

— Csak éppen Tastontól nem. S ha közben elindul veled a hajó...

— Crubbe akkor is tudja, hogy mit kell csinálnia. Indulj.

Waff a vállát vonogatta.

— Megyek... bár Luise Limmont illetőleg igazán megvárható volna.

Visszagyúrte tépett ingét, ruháját lesímította, hátraíntett és gyors léptekkel eltűnt a raktárházak labirintusában.

KILENCEDIK FEJEZET.

MEGLEPETÉSEK A SQUIRE FEDÉLZETÉN.

Igor Svalbard úgy élt, mint a világ minden ujságírója: sokat dolgozva, (de rendszertelenül. Néha naphosszat hevert, néha három-négy éjszakája is összefonódott. Ha nagyon fáradt volt, úgy segített magán, ahogy tudott: vagy literszám itta a feketét, vagy bevett egy adag coffeit, amit minden orvosi tilalom ellenére állandóan magánál hordott. A fárasztó nap után most is ölmos, bizsergő fáradtságot érzett a tagjaiban; tehát gondolkozás nélkül magábaöntött egyet a keserű, fehér porból, azután cammogva megindult a gigászi daruk utcáján a kikötő központi épülete felé. Negyedóra múlva pontosan tudta, hogy a „Squire“ 1260 tonnás gőzös a Taston et Co. tulajdona, honi kikötője Singapore s hogy nyersgumi rakománnyal a reggeli apályhoz kért révhajót.

Az adatok cseppet sem voltak megnyugtatók; ha eredményt akart elérni, ugyancsak sietnie kellett, bár minden látszólagos magabizása ellenére sem volt tökéletesen meggyőződve arról, hogy Waff és Crubbe egyesítete akciója sikerrel jár.

Mindez azonban egyetlen percre sem tartotta vissza szándéka megvalósításától. A kikötőparancsnokságnál kifüggesztett tábláról sebtében megállapította, hogy a Squire a Northwest mólóval szemben horgonyoz, azután sebesen vágott neki az útnak. A hajnalt megelőző órában a móló környéke teljesen elhagyatott volt, Svalbardnak azonban éppen kapóra jött ez a néptelenség. Gondolkozás nélkül kioldotta egyik partmenti dereglye tartókötelét s lassú evezőcsapásokkal elindult a horgonyzó járművek tömkelegében.

A Squiret megtalálni nem volt könnyű feladat; a hajó messze kint állt, távol a többiektől s a hajnali pára felszálló tömegében alig lehetett észrevenni. Svalbard a kormánylapáthoz erősítette a dereglyét, azután a kormányfél oldalán pár könnyű mozdulattal feltornázta magát a fedélzetig. Minden különösebb elővigyázat nélkül lépett át a korláton; megtehetette, mert kis távolságban, a tatbaloldal mellvédjéhez dőlve az ügyeletes matróz úgy horkolt, mintegy unatkozó konflisló. Elővigyázatból mindenesetre a kor-

mányfél oldalán maradt, ott settenkedett végig a fedélközéig. Lent a gépházban szabályszerűen égtek a jelzőfények a szelepek fölött, de a kazánok félgőz alatt susterogtak s eleven fűtőnek nyoma sem volt.

Svalbard, revolverét kézbentartva, lassan lement a kabin-folyosóra vezető lépcsőn. Luise Limmont valahol itt tarthatták fogva, de persze jó hátul, ahonnan esetleges kutatásnál is könnyen eltüntethető. Az első két kabin vékony ajtaja mögül tisztán hallatszott az alvó tisztek szabályos lélekzetvétele; a harmadik és negyedik kabin üres volt, utánuk pedig az egész sor alkalmi rak-tárnak volt berendezve. Az újságíró bosszankodva szorította össze a száját; már csak két kabin volt előtte egymás mellett. Az egyik-nek az ajtaja ezek közül is zárva volt, a másik azonban engedett könnyű nyomásának. Gondosan behúzta maga mögött az ajtót, tapogatózva előrement a közfalig és rátapasztotta a fülét. Remény-vesztetten egyenesedett fel; a bezárt kabinban süket csönd uralkodott.

Már-már visszafordult, amikor tapogatózó keze váratlanul kilincshez ért; a két kajüt között tehát, a szokástól eltérően, átjárásnak kellett lennie. Lenyomta a kilincset, amely puhán kinyílt a keze alatt. Olyan könnyen és szabálytalanul, hogy Svalbard csaknem ostoba időfecsérlésnek érezte a kísérletet: megnézni, mi van az ajtó túlsó oldalán.

Vaksötétség fogadta; a kerek kajütablakot kívülről betámasztották, mintha vihar lenne. Svalbard tapogatózva indult előre, azután megállt.

— Van itt valaki? — kérdezte suttogó hangon.

— Hogyne.

A hang váratlanul és vidám gúnnyal csattant fel. Mielőtt Svalbard visszaugorhatott volna, halk kattanás hallatszott és éles villanyfény öntötte el a kabint. Derek Taston úgy emelkedett fel kényelmes hajószékéből, mint a megtestesült, gúnyos bosszuállás.

— Kerüljön csak beljebb, Mr. Svalbard — intett udvariasan, — nem hiszem ugyan, hogy az lennék, akit keresett, de azért beszélgethetünk — és helyet mutatott az apró kajütasztal mellett.

Az újságíró az ajkába harapott; csak most látta be, hogy az alvó őrszem, az üres fedélzet és kongó folyosó otromba csapda volt mindazok számára, akik Luise Limmont keresik. Szemvillanás alatt átlátta Taston egész sakkjátszmáját: Luise Limmont keresni fogják, de csak azok kereshetik, akik a tervekről is tudnak egyetmást. Belátta, hogy ebbe a csapdába Limmont, vagy akár Walf is könnyedén besétált volna, neki azonban, Igor Svalbardnak illetet volna első percben átlátni a szitán.

Mindenesetre igyekezett megőrizni nyugalmát; még nem volt

veszve semmi, csak abban az esetben, ha a fizikai legyőztetés után a szellemi kezdeményezést is átengedi Tastonnak. Letült.

— Olyan ez a hajó — mondta mosolyogva, — mintha üres lenne. Már azt hittem, hogy kiabálnom kell.

— Csakugyan?

— Gondolom, ön az egyetlen éber ember rajta. Igaz, minden oka meg is van rá, hogy ne tudjon aludni.

— Ez igaz; a délelőtti apállal indulunk.

Svalbard nevetett.

— Ha tudnak...

— Úgy... — Taston megvetően húzta a szót — vajjon ki akadályozhat meg benne?

Szemének alig látható rebbenése elárulta, hogy gyanakszik. De az újságírónak éppen ez kellett. Előrehajolva ütötte a vasat, míg meleg.

— Hogy ki akadályozhatja meg? Természetesen a kikötőhatóság. S hogy milyen alapon? Az ügyetlenség alapján. Valamiről végzetesen megfélemedezett, Taston; arról, hogy újságírókkal áll szemben.

— Nana... eddig úgy tudtam, hogy az újságíró is fogja a golyó.

— Hogyne... de csak az, amit becsületes fegyverből lőnek ki. Felállt.

— Hallgasson rám, Taston. Félórával ezelőtt James Crubbe társaságában néhány fényképfelvételt készítettünk a kikötő XXI. raktárházának pincéjében. Megfogalmaztuk a sürgönyt is, amely egy Waff nevű holland állampolgár különös éjszakai kalandjáról és Limmon amerikai állampolgár még különösebb baleseteiről szól. A sürgöny a Harward Press Service itteni tudósítójának zsebében van; mit gondol, mit szólnak Londonban, ha az amerikai lapok délelőtti kiadásai ordítani kezdik a legfrissebb singaporei szenzációt?

Taston arcán megfeszült minden ideg; de bármint állt is a dolog, nagyszerűen tudott uralkodni magán. Hangja csak alig érezhetően remegett, amikor megszólalt.

— Árva szót sem hiszek az egész meséből. Ön pedig a hatalmában van.

Svalbard bólintott.

— Várjon, még nem fejeztem be. Előrebocsájtom, hogy én ismerem az amerikai közvélemény hatalmát s tudom, hogy a botrány kipattanása magának igen drága multság volna; aligha érné meg a csatornaterveket. De van valaki, aki minden meggondolást félretéve aggódik a húga életéért. Limmon...

— Joggal aggódik... — lélezett fel Taston és szájaszélén kegyetlen farkasmosolygás jelent meg. Svalbard utolsó szavai határozottan megvigasztalták. Az újságíró cigarettára gyújtott.

— Ezen ne vitatkozzunk. Limmon a húga szabadonbocsajtása érdekében hajlandó engedményeket tenni...

Elhallgatott és várakozóan fújta a füstöt a kajüt levegőjébe. Taston homlokán kidagadtak az erek.

— Beszéljen... — mondta rekedten.

De Svalbard vállat vont.

— Nem beszélek. Mindenekelőtt azt akarom látni, hogy Luise Limmon életben van-e még?...

Derek Taston egy szemvillanásnyi ideig gondolkozva bámult maga elé. Aztán intett.

— Kövessen. De ha rájövök, hogy csak az időt akarja húzni, az ördög legyen irgalmas mindnyájukhoz.

Kinyitotta a kajütajtót és kilépett a vaksötét folyosóra. Kezében villanylámpa kis fénykőre villant fel és végigtáncolt a falakon. Az élfalhoz lépett, ahol Svalbard nyomát sem látta semmi-fele nyílásnak. Kis ideig babrált a falon, aztán hátraszólt.

— Jöjjön utánam.

Alacsony, a többinél azonban valamivel tágasabb kabinba léptek. Taston felkattantotta a világítást s Svalbard a szétáradó fényben karesú női alakot pillantott meg a keskeny heverőn. Első gondolata az volt, hogy Waff nem túlzott: Luise Limmon valóban feltűnően csinos jelenség. Pedig a lány kimerülten feküdt s a lépések zajára is éppen csak a fejét emelte fel.

— Mit akarnak? — kérdezte elkínzottan.

Taston félreállt.

— Ez a gentleman arra volt kíváncsi, hogy él-e még? — mondta gúnyosan.

Svalbard meghajolt.

— Valóban, Miss... azért jöttem, hogy kiszabadítsam innen s biztos lehet benne, hogy ez sikerülni is fog. Még akkor is, ha közben Mr. Taston bőrét ki kell lyukasztanom.

A lány csodálkozó, ijedt és reménykedő arccal ugrott fel. Taston kézmozdulata azonban megakadályozta a szólásban. Az újságíróhoz fordult.

— Nos, az ajánlat?

Svalbard az ajtó felé figyelt. Nem tudta, nem csálnak-e érzékei, de mintha csendes evezőcsapások surranását érezte volna.

— Még néhány perc... — számolgatta magában az időt, azután bólintott.

— Azonnal... mit szól a Miss a tervek ügyéhez? — kérdezte, csak hogy mondjon valamit.

Luise Limmon tekintete elborult. Látszott rajta, hogy pillanat alatt elenyészett benne a szabadulás reménye. Szeme könnybe lábbadt.

— Nem mondhatok mást, csak amit eddig mondtam... — tördelte, szinte könnyörögve — a terveket elvesztettem.

— Csakugyan?

Svalbard a lányhoz szólt, tekintete azonban Taston arcát kutatta. Jól látta, hogy a kalandor feszülten figyel minden szótagot, minden hangsúlyt. Luise könnyek között intett.

— Amikor... amikor ez az ember hozzám jött... éppen az étterembe készültem... a terveket kivettem a titkos rekeszből és magamhoz vettem. Beletettem a retikülömbe, azt gondoltam, ott lesz a legjobb helyen; hiszen olyan vékony hártypapírra volt írva, hogy kívülről érezni sem lehetett.

— És? — Svalbard érezte, hogy előnti a veríték. Lázasan leste a lány ajkáról elhangzó szavakat. Luise Limmon vállat vont.

— Ez a — gentleman akkor azt mondta, hogy a bátyám másutt vár rám. Valami mulatóba mentünk s útközben... magam sem értem... a táska egyszer csak nem volt sehol... olyan zavart voltam...

— Ügy...

Svalbard legszívesebben felkérte volna önmagát. Most már tudta, hogy Luise izgalmaiban egyszerűen otthonfelejtette a retikült s ő a kezében tartotta a kincset, amely most is ott hever a holtelszobában, ha csak Taston emberei időközben rá nem bukkan-tak. Az újságíró arcán egyetlen vonás sem változott, agyában azonban úgy száguldtak a képek, mint a filmkockák színes szalagja. Ki kell szabadulnia innen, hogy a Hotel Excelsiorba rohan-hasson... Felemelte a fejét.

— A tervek megvannak... — mondta szilárd hangon.

Taston kissé előrelépett.

— Hol?...

Szava elakadt, mert ebben a percben öblös kiáltás harsant fel a tenger felől.

— Aaahoy, board!...

James Crubbe bölömbika-hangja volt. Svalbard azonnal ráismert. Elvigyorodott és a homlokára ütött.

— Hogy hol vannak a tervek? Itt, Mr. Taston... — mondta és nevetve intett az ajtó felé.

TIZEDIK FEJEZET.

KÜZDELEM, VARATLAN SEGÍTŐTÁRSSAL.

A következő pillanatban már megbánta, hogy nem ugrott neki a kalandor torkának; ha ugyanis James Crubbe a hajóra jön, Tastont nem lehet többé sakkban tartani a sürgöny feladásának meséjével. Az angol kalandor azonban akkor már — zavart és elszintelenedő arccal — kilépett a folyosóra; anélkül, hogy visszaneézett volna Svalbardra, rákiáltott egyik álmosképű tisztre, akit a harsanó hang csalt ki a folyosóra.

— A lépcsőt... a hajó belsejébe azonban nem jöhet senki!

Svalbard kézenfogta Luiset.

— Jöjjön... — mondta és magávalhúzta a reszkető lányt Taston után.

A Taston et Co. cég feje ezúttal alaposan elvesztette a fejét; pár pillanatig zavartan topogott egy helyben s mire visszafordult volna a kajüt felé, Svalbard már mögötte állt s a másik kabinban letett revolvere helyett hüvelykújját szorította Taston oldalához.

— Kár volt nem megmotozni... — mondta kemény és gúnyos hangon — tudja, a magamfajta emberek rendszerint két revolverrel járnak.

Taston arca elfehéredett.

— Megőrült? — sziszegte a foga között — az embereim darabokra tépik.

— De csak fent a fedélzeten, a nagy nyilvánosság előtt — vigyorgott Svalbard s erélyeset lódított a kalandoron. — Előre!

Mire a lépcsőhöz értek, a mellvédnél már hangos lépések kopogtak. Waff hangja süvített át a meglepett csenden.

— Ahoy, emberek... egy Taston nevű gentlemant keresünk, Svalbard tölcserít formált a félkezéből.

— Ide Waff... de gyorsan, ha lehet...

Valaki durván felmordult a fedélzeten, azután James Crubbe arca jelent meg a fedélköz mellvédjének négyszögében.

— Hollá, Svalbard... mozogjon, ha kérem szabad.

— Előre, Taston!...

Svalbard hüvelykújjá ismét belebökött a kalandor oldalába, de eredménytelenül. Túl nagy volt a tét, amely kockán forgott s Derek Taston éppenséggel nem ijedt meg a saját életének kockáztatásától sem. Megmozdult ugyan, mintha lépni akarna, de ugyanakkor revolvert tartó keze is felemelkedett s a cső torkolatán vörös láng csapott ki. Crubbe fejének homályos foltja eltűnt a mellvéd elől; ugyanakkor a lövés zajára hirtelen megelevenedett a fedélzet.

Svalbard agyát elborította a düh vérhulláma; Taston hátamögül, ahol állt, elkapta a revolvert tartó kezét és teljes erejével megcsavarta. Taston felüvöltött és valósággal a levegőbe ugrott a fájdalomtól; megperdült saját tengelye körül s mint a zsák, zuhant Svalbard lábaihoz.

Egyetlen másodperc vesztegetni való idejük sem volt.

Svalbard hirtelen ölbekapta a lányt és felrohant vele a lépcsőn. Éppen idején; a Harvard Press munkatársa egy ölestermetű tiszttel birkózott, távolabb pedig Waff és Limmon revolverei emelkedtek az előrohanó, majd zavartan megtorpanó matrózok felé. Amikor Svalbard a lépcső tetejére ért, Crubbe éppen hátraszorította ellenfelét; Svalbardnak csak kissé meg kellett fordulnia, hogy lábával elérje a küzdőket. Habozás nélkül meg is tette ezt a félfordulatot s a Squire tisztje a következő másodpercben ordítva csúszott végig a fedélzeten.

Svalbard lihegett.

— Gyorsan... a kormányfél felé...

Szavait éles dörrenés vágta ketté; valaki a matrózok közül megnyitotta a tüzet s a golyó szétvágta Waff parafasíscsákját. A következő másodpercben Limmon is lőtt, azután valósággal egybefolytak a dörrenések, amelyek felverték a kikötő hajnali csendjét.

James Crubbe véres arccal rántotta meg Svalbard karját.

— Ne arra... a tatbaloldalon... a horgonyláncához kötve... a motorcsónakom...

Egyes szavainak szünetében fel-felemelte a revolvert s gondosan célózva lőtt. Szivarját, amely félígszívottan fityegett az ajkai között, még csak ki sem vette. Waff küszött melléjük.

— A felépítmény mögé... engedjétek előre Limmont...

A mérnök valóban rossz bőrben volt; arca fehéren világított, szeme lázban égett, de tántorgó léptekkel is keményen állta a harcot. Pedig a matróznép két-háromtucatnyi tömege akkor már ott rezgett előttük a fedélzet felépítményein, a mellvédek és kötélcsomók mögött.

A felső raktár falánál némileg védve voltak a golyók ellen; Svalbard arra fordult s a nehéz tehertől kidagadó erekekkel törtetett a hajó vége felé. Crubbe ugyanakkor a kormányfél oldalára ugrott, felkapott és a többiek közé vágott egy vigyázatlan fickót s még ugyanazzal a mozdulattal legázolt két másikat, akik az útjában álltak.

— Go on, Limmon... — üvöltötte — tanulják meg ezek a fickók, hogy Amerika polgáraival nem lehet kikötni.

Szavai belevesztek az általános zűrzavar hang-káoszába, de szerencsére sem a mérnököt, sem Waffot nem kellett biztatni. Limmon közvetlenül Svalbard mögött rohant, a hollandus pedig vissza-visszafordulva fedezte útjukat. Csoda volt, hogy a mindenfelől dörgő revolverek keresztútjében nem kapott halálos golyót.

Svalbard később sem tudta megmagyarázni magának, hogy annyi ember között, hogyan sikerült elérnie a tatbaloldal korlátját. Egyszer csak ott állt s közvetlenül mögötte felbukkant Crubbe vállas alakja is.

— Tovább... a horgonyláncig!...

Visszafordult, mert a lövöldözés, mintha csak kettévágták volna, abbamaradt mögöttük.

— Kutyák... ezek terveznek valamit.

Összehúzott szemmel meredt bele a hajnali szürkületbe, a válasz azonban éppen az ellenkező oldalról érkezett meg, a hátuk mögül. Mintha a hajópadióból nőtt volna ki, váratlanul Taston emelkedett fel a korlátnál — még véres arccal az embertelen zuhanástól, de töltött revolverrel s szemében a bosszúállás vörös dühével.

— Vissza... — sziszegte tajtékzó méreggel — vissza, amíg lehet...!

Svalbard tehetetlenül torpant meg; karjában a félájult Luise Limmonnal meg sem kísérelhette az ellenállást, James Crubbe pedig hiába perdült meg villámgyorsan önmaga körül, felemelt revolvere csak halk kattánást hallatott. Az amerikai riporter halk szitokkal hajította el az üres fegyvert.

— Pokolba veled... semmit sem érsz.

Felemelte a kezét szinte ugyanabban a pillanatban, amikor Limmon és Waff lélekzetvesztve közéjük buktak — egyenesen Taston felemelt revolvere elé.

A kalandor széles vigyorgással élvezte váratlan győzelmét.

— Erré nem számítottak, mi? A Squire ügyes hajó. Van néhány kijárata egészen szokatlan helyeken is. Például a kormányfülke mellett; az ilyesmire gyakran szükség lehet.

Svalbard lassan lecsúsztotta karjaiból a lányt. Minden erejét össze kellett szednie, hogy nyugalmát megőrizze.

— Kár legénykedni... — próbálkozott az egyszer már bevált fölényes hanggal — a parton már régóta meghallották a lövöldözést s a hatóságok még sem engedhetik, hogy tömeggyilkolás történjen az orruk előtt.

— Miért ne? Háború van... — nevetett cinikusan Taston és a moló felé mutatott. — Nézzenek ki, a révparancsnokságon még véletlenül sem hallanak semmit.

Önkéntelen mozdulattal fordították fejüket a part felé; a halászcsonakok előtt néhány felriadt, kíváncsi és lompos alak szaladgált fel-alá; egyenruhának azonban nyoma sem volt.

Svalbard dühösen legyintett; itt valóban nem tehettek semmit.

— Nyert, Taston... — mormogta, a következő pillanatban azonban torkán akadt a hang.

A korai szürkületben, mintha kísértet lett volna, félmeztelen maláj alakja emelkedett a korlát fölé éppen Taston háta mögött. Jobbra tőle egy másik fickó tűnt fel, majd balra is egy s körül a korlát mellett még vagy féltucat. A fedélzeten valaki rémülten elordította magát, de későn.

Taston fejére, mint villámcsapás zuhant le egy nehéz homokzsák, elomló testét ketten is megragadták és átemelték a korláton, mint a pelyhet.

Ugyanakkor két barna kéz nyúlt le Luise Limmonért, Svalbard pedig érezte, hogy meglóditják.

— Gyorsan, sahib... a csónak lent vár.

Az ujságíró még védekezni sem tudott, amikor pillanatra Adsi Unalok arcát látta meg két kötélesomó között. A dúsgazdag maláji ugyanolyan félmeztelen volt, mint a többiek s kezében célzásra emelt revolver csillogott a hajnal lilás derengésében.

Svalbard agyán pillanat alatt cikázott át a megismerés; Adsi Unalok nem bízott benne s ezért saját embereivel maga is munkához látott. Valószínűleg végignézte az egész küzdelmet s keleti nyugalmával csak akkor avatkozott bele, amikor látta, hogy mindennek vége.

A hátuk mögött ismét lövések dörrentek; a matróznép már harcba keveredett a támadó malájiakkal; valóban ideje volt, hogy a veszélyes területet maguk mögött hagyják.

Svalbard a többiek felé intett.

— Előre, öreg fiúk... a véletlen szerencse segítségünkre jött...

Átlépett a korláton és sebesen csúszott le a csónakba. Olyan sebesen, hogy csaknem Adsi Unalok nyakába esett. A maláji szélesen mosolygott rá.

— Nem szerencse volt, sahib, még kevésbé véletlenség. Tudtam, hogy előbb-utóbb szükség lesz rám.

Intett a motorház felé s a hatalmas, széletestű csónak neki-vágott a könnyű és egyenletes hullámoknak.

A Squire fedélzetén még javában dult a küzdelem; Adsi Unalok azonban nyugodtan foglalt helyet Svalbarddal szemben.

— Nem mernek löni utánunk... — mondta komolyan, — mert félnek, hogy saját emberüket találják.

És az ájultan fekvő Tastonra mutatott.

TIZENEGYEDIK FEJEZET.

BEFEJEZÉS.

A csónak nyilegyenesen vágott neki a kikötő vizének. Kikerültek pár beljebb veszteglő gályát, azután a felriadt kikötőt végleg elnyelte hátuk mögött a hajnali pára.

Svalbard idegesen mozdult meg.

— Hova megyünk?...

— A nyílt vízre... — nézett fel Adsi Unalok, — pár mérfölddel távolabb véletlenül éppen egy thaiföldi hajó halad; azt hiszem, örülni fog, ha mindnyájukat a fedélzetére veheti.

Limmon izgatottan mozdult.

— Hova megy az a hajó?

— Bangkokba... természetesen.

— És a tervek?

A kétségbeesett kérdés úgy csattant közöttük, mint a revolver-lövés. Csupán Adsi Unalok maradt nyugodt.

— A terveket most már önök nélkül kell megszereznem, — mondta egyszerűen — a singaporei angol megbízottak sohasem bocsájtának meg egyiküknek sem, hogy ilyen csúnyán beleszóltak a dolgukba.

Svalbard megrázta a fejét.

— No... forduljon csak vissza, Adsi Unalok... nekem még egy kis dolgom van az Excelsiorban.

— A tervek?

— Azok. Tudom, hogy hol vannak.

A maláji a mérnökre nézett.

— Talán valamelyik bútorba rejtette?

Limmon értelmetlen tekintetét látva, Svalbard csaknem elmosolyodott.

— Türelem... intett — még összezavarjuk a dolgokat. Limmon a terveket bőröndjébe rejtette, Miss Luise azonban magához vette őket s egy kis retikülbe tette. Ez a retikül elveszett... szerencsére azonban Waffal együtt tudjuk, hogy az Excelsiorban maradt a bőrönd tetején.

— Micsoda...?

— A bőrönd tetején. Miss Luise maga sem tudott róla, hogy otthagya s ez szerencse volt, mert máskülönben talán elárulta volna a titkot.

Adsi Unalok előre hajolt.

— Biztos, amit mond, sahíb?

— Mint a halál. A retikült kell mindenekelőtt előkeríteni.

A maláji bő köntösének zsebébe nyúlt.

— Ez lenne az?

Svalbard hűledező tekintetét látva, magyarázóan hozzátette.

— Pár óra előtt, amikor láttam, hogy vakmerően behatol a Taston-cég raktárába, már tudtam, hogy előbb-utóbb mindnyájuknak menekülnie kell. Sejtettem azt is, hogy a terveknek valahol Limmon podgyászában kell lenniük; ezért egyszerűen elloptam a szállodából mindent, amit csak lehetett. A bőröndök ott vannak a csónak fenekén; néhány apróbb tárgyat pedig, amit külön hoztak, magamhoz vettem.

Előrenyújtotta a retikült s Limmon a következő szempillantásban úgy csapott le rá, mint a vércse. Feltépte a könnyű zárat, belepillantott, azután megkönnyebbülve dőlt hátra.

— Itt van... nem hiányzik belőle semmi.

Adsi Unalok bólintott.

— Akkor hát mehetünk előre tovább.

— Hm...

Svalbard ránézett Waffra.

— Mit szólna egy bangkoki kiránduláshoz?

— Semmit... — nevetett vissza a hollandus — a történetek után úgyis aligha fogom tovább képviselni Hollandi-India gazdasági érdekeit Singaporeban.

— És ön, Crubbe? Az állását kockáztatja miattunk.

Az amerikai riporter megrázta a fejét.

— Odaát — intett keletre, — sokféle lap van. Akad olyan, amit a fegyvergyárak tartanak el, van nagyipari érdekltségű, vannak, amelyeket más oldalról pénzelnék... de vannak olyanok is, amelyek a közönségből élnek s ezek mindegyike a beavatkozás ellen foglalt állást. Ilyen a Harward Press is, nekem elhihetik. Én tehát csak keresni fogok az ügyön... már csak azért is, hogy Taston megpukkadjon.

Svalbard a mozgolódó emberre nézett.

— Az ám, Taston... vele mi lesz?

Adsi Unalok a fejét ingatta.

— Megérdemelné, hogy megöljem, de nem teszem. Singaporeban úgy teremnek a kalandorok, mint a gomba; ha egy elpusztul; tíz másik jön a helyébe... Csak dolgozzanak, az idő kerekét visszafordítani úgy sem lehet. Közeledik az az idő, amikor az angol

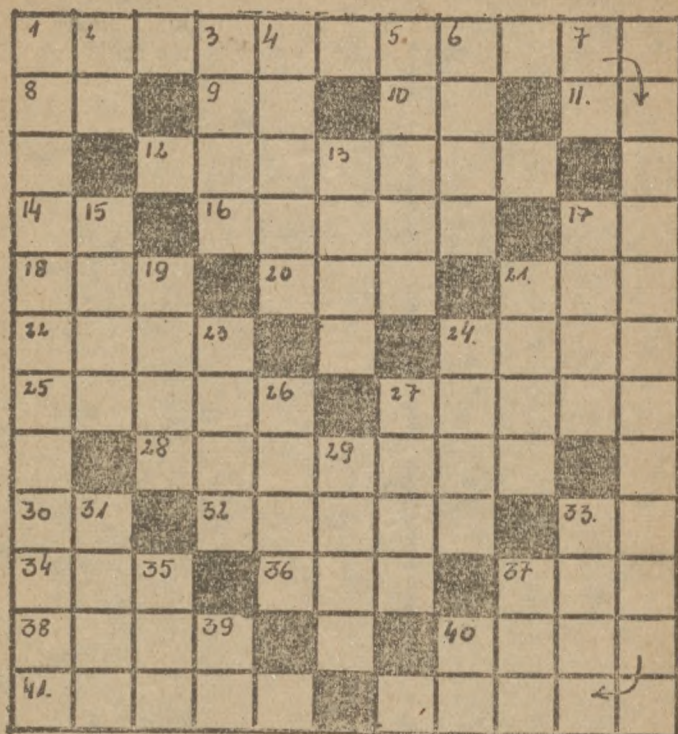
világhatalom ereje megroppan itt, Távol-Keleten is... s ha majd magunk vesszük kezünkbe sorsunk irányítását, az ilyenféle patkányok is kipusztulnak.

Elhallgatott és belenézett a felkelő napba, amely vörösen, diadalmas ragyogással éppen akkor emelkedett a hullámok fölé.

VEGE.

Tarka Rejtvény

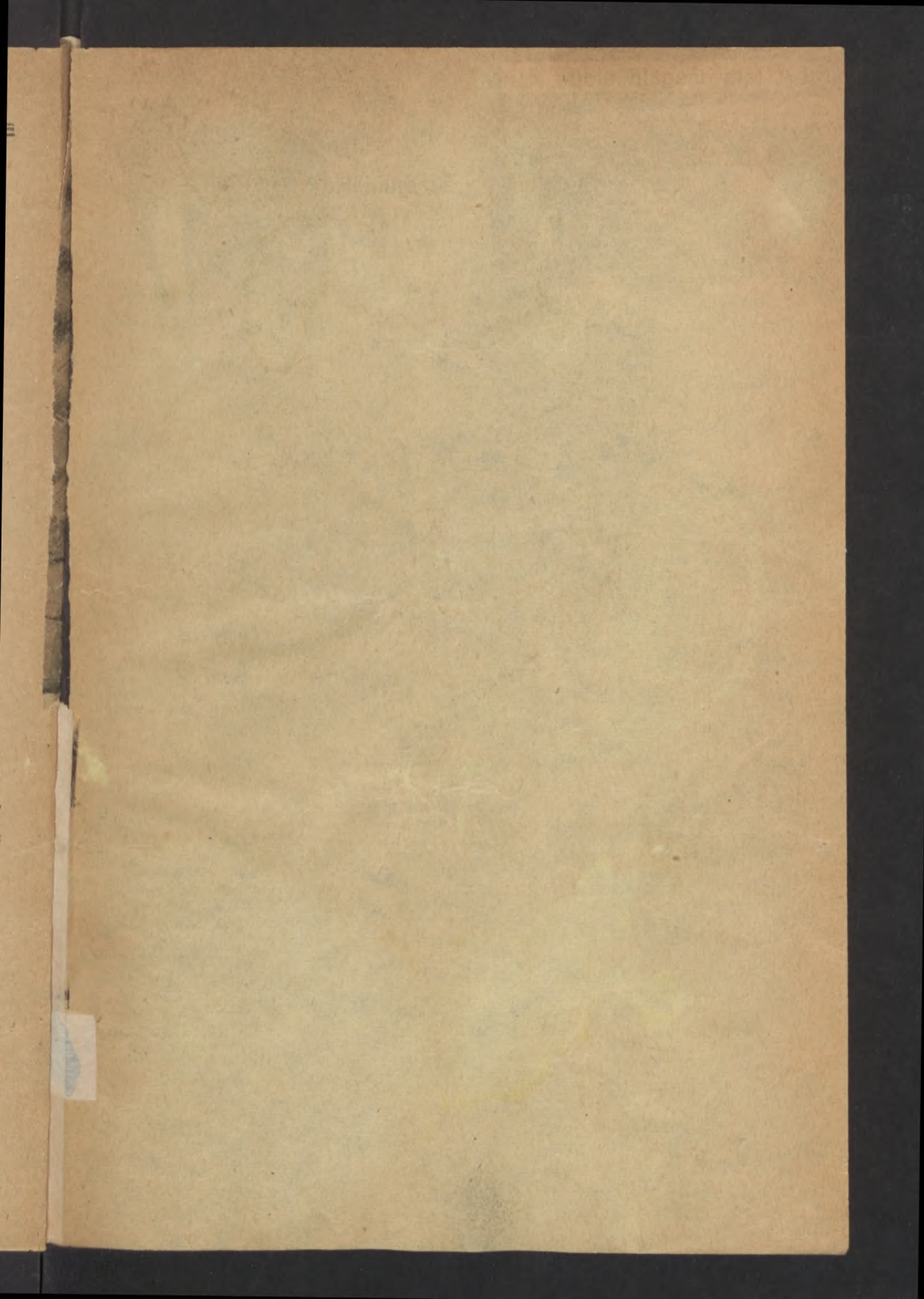

Vízszintes sorok: 1. Közmondássá vált Vörösmarty-idézet. 8. Betű — elemista fonetikával. 9. Sír. 10. ...lo, a délszláv népek tánc. 11. Lekvár. 12. A mai értelemben olcsó illatra használt megjegyzés. 14. Azonos betűk. 16. Gyöngyfajta. 17. Tiltószó. 18. N. B. I. 20. Öt betűi keverve. 21. Amerikai költő és író. 22. Kirándulás. 24. Írat betűi keverve. 25. A szerelmi költészet műsaja. 27. Vallás. 28. Város Pest megyében. 30. A csontokat köti össze. 32. Szélvész, zivatar. 33. Fog mássalhangzói. 34. Lóversenyműszo. 36. Üdítő ital. 37. Könyvben van. 38. Dal. 40. Fialat háziállat. 41. A búza fontos tápanyaga.

Függőleges sorok: 1. Ez védi meg a folyók pusztító árvizeitől a kultúrterületet. 2. Tág. 3. Gazda teszi (ék. föl.). 4. Egyházi zsinat székhelye. 5. Tanult. 6. Híres francia író. 7. Sport. 13. Nemzet. 15. Elefántcsont — latinul. 17. Vissza: gyakorlati férfinév Erdélyben. 19. Eredetileg Bagdad környékének neve. 21. Tetőfedőanyag. 23. Vissza: Híres lázadó pogány vezér Szent István korában. 24. Rizs betűi keverve. 26. A zöld egrik árnyalata. 27. Vissza: Zálogház — csibésznyelven. 29. Az Egyesült Államok egyike. 31. Idősebb hölgy. 33. Idegen népszerűség. 35. Címrvévidé. 37. A Balaton csatornája. 39. Majdnem kék. 40. T. J.

A lány megállt előtte. . .

Stádium Rt

